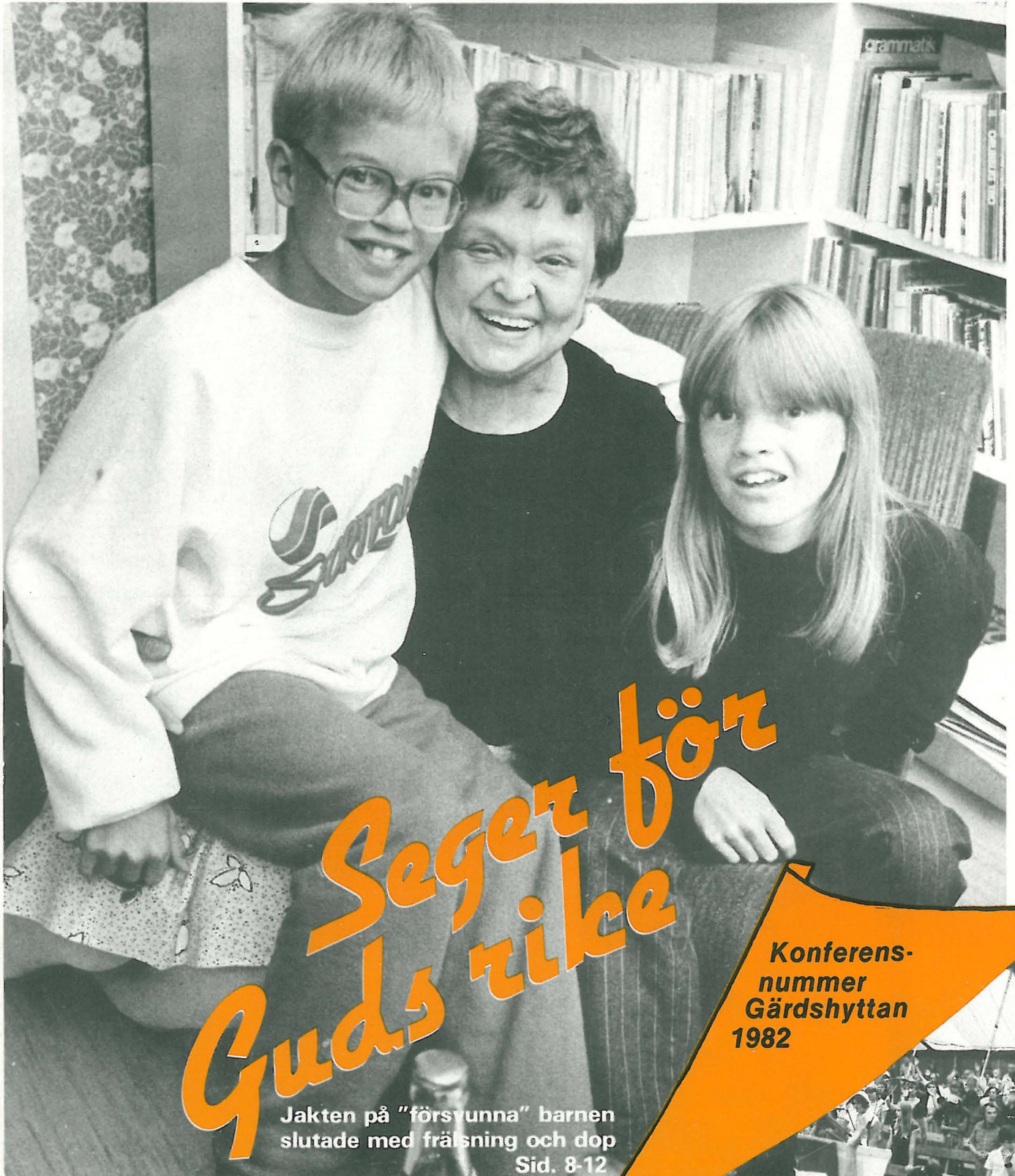

Midnattsropet

Nummer 8 • 1982 • Årg 23 • Pris 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Segern för
Guds rike

Jakten på "försvunna" barnen
slutade med frälsning och dop
Sid. 8-12

Konferens-
nummer
Gärdshyttan
1982

Vilken Gud vi har...

Gärdshytteteknferensen 1982

Maranatas sommarkonferens är över. Det blev en ljuvlig sommarvecka fylld av dramatik och upplevelser. Väckelsemöten, frälsning, dop och barnvälsignelse ramade in det radikala budskap som riktade sin udd både mot samhälle och menlös religiositet. Massmedia kom att focusera intresset på två försvunna barn som flytt hit under samhällets "vård". Det blev en konferens vi aldrig glömmmer.

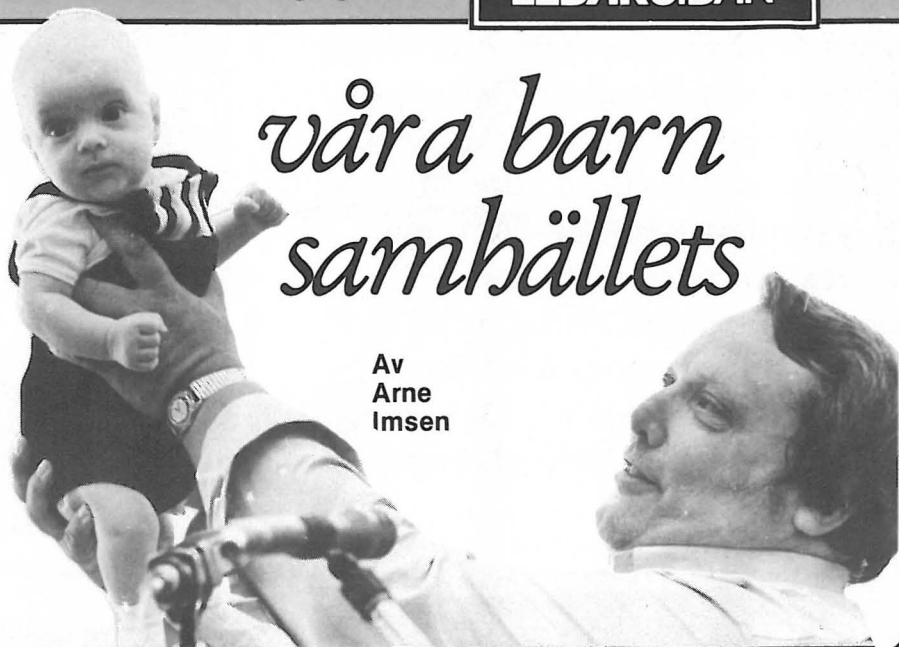
Foto: Hans Brynte, Thommy Jacobsson

Det är — inte våra barn samhällets

Gärdshyttekonferensen kom på ett dramatiskt sätt att aktualisera familjesituationen i vårt land just nu. Problemen som följt på familjens upplösning håller på att växa oss över huvudet. Arne Imsen tog upp ämnet i Midnattsropet 1979. Vi fann det angeläget att citera.

Av
Arne
Imsen

□ Följderna av vår moderna livsstil har blivit katastrofala. Låt oss exempelvis se på familjelivets område. De stora familjerna har idag reducerats till små rester. De små familjerna leder ofta till ett onormalt familjeliv. Kvinnorna får många gånger en djupare gemenskap med sina arbetskamrater än sina egna familjemedlemmar. De blir mer uppbundna med arbetsuppgifter i samhället än av förhållandena i hemmet. Samtidigt som båda makarna arbetar ute, lämnar de också barnen till daghem och institutioner. Föräldrarna möter bara varandra morgon och kväll, medan experterna på institutionerna och kompisarna på gatan fyller barnens tid.

Det är självklart att det under sådana förhållanden inte finns stora förutsättningar för naturliga relationer mellan generationerna. Redan från första början stöter gemenskapen på stora svårigheter.

Vad vi måste göra är att ta itu med de grundläggande orsakerna, som finns i hela det ekonomiska systemet. Vi måste skapa helt andra boendemiljöer och ge människorna andra ideal. Barnen ska inte isoleras i sin barnvärld och de gamla i de gamlas värld. Gränserna mellan generationerna måste sprängas så vi kan nå varandra bättre. Vi löser inte misshandelsproblemet genom att införa en agaparagraf, bara konserverar problemen i nya ställningstaganden. Det är de värden som bygger på livskvaliteter som måste få större utrymme. Mycket av den teknik och bekvämlighet som vi skaffat oss kanske vi måste överge, men det är bättre om detta är enda möjligheten att ge oss medmänskligare förhållanden.

Genom det ekonomiska systemet har vi fått så mycket pengar att vi i realiteten har blivit oberoende av varandra. Människor kan bo i samma hus men ändå inte behöva varandras hjälp. Om det inträffar ett tillbud finns ändå alltid en försäkring. Man kan bara slå 90 000 på telefonen så kommer all hjälp man behöver. Det är inte längre nödvändigt att kalla på grannen.

Agaparagrafen är inget skydd

Det är klart att man i ett sådant sammanhang måste börja tala om att barnen skall få samma rättigheter som föräldrarna. Det kan bara sluta med att börja fingra på föräldrarätten och ändrar på lagstiftningen som man gjort genom agaförbudet. Barnen får ingen starkare rättsställning. De utlämnas bara till exploa-

tering av andra krafter. Kom ihåg att de mest utsatta grupperna i samhället idag är kvinnorna och barnen. Vad dessa krafter söker är att genom lagar föra fram en ny människotyp, som saknar alla kristna kännetecken. I det samhället måste man bryta mot de flesta lagar för att överleva som kristen.

Vad är det för motiv som ligger bakom talet om barnens rätt. Det förvånar mig att man ställer föräldrarätten emot barnens rätt. Barnen måste ha samma rätt som föräldrarna, hävdar man. Eftersom föräldrarna har rätt att skiljas när de tröttnar på varandra, måste ju också barnen ha samma möjligheter att lämna de hem de finner otrivsamma.

Nu är det så att vi accepterat att det i kriser legat närmast till hands för makarna att separera från varandra. Vi tror att vi genom att fly bort ifrån varandra också kommer bort från problemen. I själva verket fortplanter vi bara problemen till ännu fler individer. Vi skall inte tro att det blir annorlunda med barnen.

I framtiden kommer vi alltså att få stöta på ett rikt utbud av föräldraskap, då barn som önskar att få ge sig av hemifrån skall få de riktiga föräldrarna. Samhället kommer då naturligtvis att ställa upp med en barnombudsman i stil med JO och KO. Vi får BO, barnombudsmannen, dit barnen kan vända sig och anklaga sina föräldrar, anmäla dem och kräva att samhället ska utse nya föräldrar, ett resultat som helt beror på de torftiga emotionella kontakter som detta samhälle är orsak till. De enda bindningar barnen har, är till stressade, uppgjagade och mycket presade människor, som befinner sig mitt inne i produktionen för att lösa försörjningsproblemen. Utan naturliga kontakter finns inget annat val än att lösa frågan på konstlad väg genom samhällets försorg.

Det vi ser idag är en fullständig rättsförskjutning. En hel serie av nya lagar kommer att läggas fram på riksdagens bord vad det lider. Oupphörligt och systematiskt kommer föräldrarnas möjligheter att över huvud taget fostra sina barn att begränsas.

Samhället vill överta föräldrarnas roll

Jag vill verkligen ställa frågan på sin spets: Varför förbjuder man egentligen aga? Är det verkligen så att omsorgen om barnen är så stor att man vill beivra övertrampen. Förmodligen inte. Då hade man på ett mycket starkare sätt tagit itu med den verkliga orsaken, som är spriten. Men man gör det inte! I stället kri-

minaliserar man oförvitliga medborgare och söker misstänkliggöra deras motiv. Avsikten är att skapa avsky mot själva uppfostringsmetoden förutom ett massivt opinionstryck emot föräldrarna.

Vad samhället vill är att få vårdnadsrätten om barnen. Med hjälp av agaparagrafen bearbetar man människorna så att samhället skall få större möjligheter att ingripa i hemmen och därmed få vårdnadsrätten. Det är klart att samhället vill åt barnen, för parallellt med agaparagrafens införande kommer samhällets generösa erbjudande om att ta hand om barnen i allt tidigare ålder via SIA-skolan.

Det kommer att bli allt svårare för de enskilda föräldrarna att fostra barnen själva. Den enda som kommer att få oinskränkta befogenheter blir samhället via sina institutioner. Det kommer att gå med de minsta barnens fostran på samma sätt som det gått med skolan. Skolan som började som hemundervisning är idag en mystifikation och en så stor apparat att experterna förklarat att inga föräldrar i dag kan klara av att undervisa själva. Det komplicerade samhället sägs kräva alltför mycket av de enskilda medborgarna.

Det dröjer inte länge förrän man kommer att säga: Det finns inga föräldrar som kan klara av fostrargärningen ensamma. Samhället måste ta hand om barnen. Föräldrarna kommer att tvingas överlämna sina barn till institutionerna i samhället därför att samhället kräver det. Samhället måste det, inte minst för att få möjlighet att skydda sig mot sina egna medborgare.

Ny typ medborgare

Samhällets mål är att frambringe en ny typ av medborgare. Men samhället är också rädd för de nya medborgarna. Upplösningstendenserna och våldet leder till anarki, varför samhället söker få hand om barnen i allt tidigare ålder för att styra dem. Vad samhället vill är inte att sätta stopp för agan. Det vill få vårdnadsrätten om barnen, och därför håller det på att bearbeta massorna för att skapa förutsättningarna. Man kan vara förälder idag, men man är inte säkert barnets juridiska vårdnadshavare i morgon. Samhället har kanske utbildat experter, som det anser vara bättre skickade än de naturliga föräldrarna. De kommer att på ett mer lojalt sätt ta hand om barnen.

Vi är på väg in i ett totalitärt system, där vi inte längre har rätt att påverka barnen. Vi är snart framme vid den situation då samhället säger: "Vi svarar för undervisningen och fostrargärningen, sköt du produktionen och lev ditt eget liv! Vi ordnar arbetstid, fritid, bostad och kommunikationer. Vi ordnar med födsel och dödsfall, sjukdom och hälsa." Resultatet är en avhumaniserad och avsjälad människa, som blir ett lydigt redskap åt onda krafter.

Den antikristliga tiden har gjort en inbrytning och vi ser med förskräckelse på frukterna i vårt land. Samtidigt undrar vi: Vart tog väckelserna vägen, de som drog fram över vårt rike för 50, 60 och 70 år sedan? Vilka spår har de avsatt hos vårt folk, då vägen in i Antikrists armar var så kort. Jag vill väcka er till misstänksamhet, vaksamhet och opposition men framför allt till bön. Vi måste göra klart för vårt samhälle att vi har avslöjat dess planer. Vi måste proklamera det så att det hörs i hela landet. Beteendevetenskaparna måste placeras och politikerna avslöjas i den mån de är omedvetna verktyg åt onda krafter.

Ta bort spriten!

Det måste bli klart för alla att vi inte kommer att underordna oss påbud och diktat, som omöjliggör föräldrafunktionen eller reducerar våra möjligheter att överföra våra grundvärderingar och vår tro till våra barn. Spriten som fördärvare är ett av de mål vi måste attackera. Staten som längre är ett annat. 500 000 människor är skadade av alkohol i vårt land. I denna väldiga grupp finns hustruplågarna och barnmisshandlarna. Stoppa dem! Men ta inte riset från sunda föräldrar! Ta spriten från våldsvärkarna och ge dem ett livsinnehåll! Ge dem evangelium! Normala föräldrar vet genom erfarenhet och kunskap vad som är lyckligast för barnen. De är inte redo att tillerkänna barnen någonting annat än att få vara just barn med rätt att äga föräldrar, som är skyldiga att försörja och undervisa dem.

Någon ställde frågan hur det blir om vi förlorar rätten att bedriva undervisning själva. Jag svarade att det handlar inte om rätt — det handlar om skyldighet. Med eller utan samhällets rätt, är det vår skyldighet att fostra barnen just av den anledningen att de är barn och att det är våra barn — inte samhällets.

VÄGVISAREN

SÅ BLIR DU FRÄLST

Tänk dig livet simmande på ett hav.

Plötsligt får du kramp och du sjunker.

Du sjunker bokstavligen ner i ett evigt helvete.

Du är död (död betyder skild från Gud), du är evigt död.

Men har du en livboj, sjunker du inte.

Där finns en livboj.

Jesus är livbojen.

Grip tag i den.

Då är du räddad (frälst).

Men du måste gripa tag i Jesus med hela ditt hjärta.

Inte bara tro på att han finns.

Du måste bli född på nytt.

Sänd ditt S O S till Jesus.

Då är du innesluten i livbojen (frälsarkransen).

Greger Leijonhufvud

Vi ska läsa en profetia som läses i alla kyrkor vid adventstid då det talas om konungen som kommer. Men vi är ju inte bundna av kyrkoårets högtider och texter. Vi har inte advent en gång i året eller en gång i veckan. Vi är inte ettårsadventister eller sjundagsadventister, vi är varjedsadventister. Och därför kan vi läsa dessa innehållsrika verser och uppleva att adventsbudskapet är oerhört aktuellt — för konungen kommer. Han måste komma för att upprätta sitt välde, annars vore vi dömda till evig undergång.

Bara en åsna

Det är märkligt att bibeln ägnar så stor uppmärksamhet åt någonting så betydelselöst som en åsna. I Sakarjas 9:e kapitel kan vi läsa den här välkända texten; tröstens budskap till ett Messiasförbudande folk:

Fröjda dig storligen, du dotter Sion, höj jubelrop du dotter Jerusalem. Se, din

Då Jesus föddes, hade han inte ens en säng som var hans. Han hade inget fort-skaffningsmedel. Han hade ingen gård, ingen lokal, ingen kyrka. Han ägde ingenting, och var dessutom hemlös och flykting ibland sitt eget folk.

Jesus förstår flyktingproblemen i världen; massornas förfärligt djupa och allvarliga problem. Ty han har upplevt dem i alla dess fasor på alla nivåer.

Men han som kommer fattig, han är också rättfärdig och segerrik, och kommer på en åsinnas fåle. "Fattig och rättfärdig" — utan resurser men rättfärdig. Bibeln lägger inte betoningen på det människan äger och förfogar över, utan på vad hon är.

Fattig och rättfärdig

Vi är fattiga, och vi kan identifiera oss med Jesus i hans fattigdom, hans hemlöshet som flykting i sitt hemland; jagad som ett villebråd. I någon mån har vi känt tidens och världens kyla i hem, på arbetsplats och i skola.

till döden, de dömde honom till korsfästelse. Det var det tydligaste beviset på att han var förbannad och bortkastad. Ty i lagen stod det: Förbannad vare den som upphängs på trä.

Men i sin utblottelse vann han seger. Åsnan blev det bidragande medlet då Jesus fördes upp till Jerusalem och det väntande dramat, där han skulle ge sitt liv för den mänsklighet som törstade efter rättfärdighet men aldrig blev mättad.

Saliga äro de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bli mättade.

Detta har möjliggjorts, icke genom våra egna ansträngningar, utan genom honom. Profetians uppfyllelse är dramatisk och spännande på varje punkt, och ändå upptäcker vi att texten är hårt tuktad. Den helige Ande har fört fram det som är väsentligt och gett rätta proportioner åt hela skeendet. Hade en journalist eller redaktör fått uppgiften att behandla texten, skulle den ha sett helt annorlunda ut. Betoningen skulle ha lagts vid helt andra

Från Gärdshyttetekonferensen 1982. Del. 1

ÅSNAN

Predikan av ARNE IMSEN

konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han.

Där kunde väl bibeln ha satt punkt. Men det gör den inte. Ty till konungen och hans mycket förunderliga ekipage hör också en åsna. Hon placeras mitt i frälsningshistorien och blir medel till att illustrera försoningens realiteter. Därför heter det:

Han kommer fattig...

Faktum är att största delen av mänskligheten är förfärligt fattig. Och där man kan tala om materiell rikedom, där härskar en andlig fattigdom som nästan är värre än den materiella fattigdomen som finns på andra platser. Hela mänskligheten borde kunna identifiera sig med denne som inte kommer med tanks, krigsmaskiner, limousiner, arméer, vapen, pengar; allt detta som har fört med sig förbannelse. Han blev inte fattig för sin egen skull, utan för vår skull, för att vi igenom hans fattigdom skulle bli rika. Och hans fattigdom är oerhört påtaglig och konkret.

"Se din konung kommer till dig: rättfärdig och segerrik är han". Där kunde väl bibeln satt punkt. Men det gör den inte. Ty till konungen och hans mycket förunderliga ekipage hör också en åsna. Hon placeras mitt i frälsningshistorien och blir medel till att illustrera försoningens realiteter.

Vad vi däremot inte kan identifiera oss med är det att han är *rättfärdig*. Vi bär i bröstet en hunger, inte efter föda eller bröd, men vi hungrar och törstar efter rättfärdighet. Hur ska denna rättfärdighet kunna gestaltas och manifesteras i mänskliga relationer? Det är dåligt med vår rättfärdighet. Men han var rättfärdig. Hans mäktigaste vapen var inte hans styrka, utan hans svaghet. Han drevs ända fram till svaghetens yttersta gräns; döden. Alla de organ som hade auktoritet att fälla sitt utslag dömde honom samfällt till det strängaste straff som kunde drabba en förbrytare. De dömde honom inte bara

ting. Man skulle ha skrivit stora personaller om alla de storheter som var representerade i dessa oerhörda förhandlingar. Den helige Ande förbigår dem med tystnad, medan åsnan får areplats.

Åsnan är medlet för Jesus att komma till Jerusalem. Inte lärjungar, fariséer och skriftlärde; inte heller överstepräster och politiska makthavare. Nu börjar det bli spännande att vara åsna!

Undantagsdjuret

Åsnan var ett undantagsdjur, som fick träda in då det inte fanns någonting an-

nat; som dålig ersättning för det man menade var äkta. Profeten Bileam blev tillrättavisd av en åsna, och det var exklusivt i allra högsta grad. Det var ju profeten som skulle styra åsnan. Han slog åsnan flera gånger för att komma vidare. Men den vägrade lyssna på profetens förfärliga förslag. Åsnan såg det profeten inte såg. Han såg att det stod en ängel i vägen. Och en ängel passerar man inte hur som helst. Så åsnan ställde sig ödmjukt och väntade på att profeten skulle inleda ett samtal med representanten för den eviga världen. Det blev slag på slag och förebråelser därför att åsnan inte ville gå vidare.

De flesta åsnor tiger, ty deras uppgift är inte att diskutera, styra och regera. Deras uppgift är att vara trålar åt herrar som bestämmer och avgör vad de ska bära och hur och vart det ska bäras. Men i exklusiva tider kan också åsnorna börja ropa.

Åsnehuvuden var ingen vanlig diet. Det var mat för de absolut fattigaste, men blev fin kost under hungertider. När hungersnöden kom, då blev åsnehuvuden dyra. Man köpte dem för åttio siklar. Ingen frågar efter de här åsnehuvudena under vanliga lugna och harmoniska tider. Men så kommer nödtider, svårigheter, det blir problem, och då kommer åsnorna till heders.

Det kommer nödtider då åsnehuvuden kommer att bli dyrbara och värdefulla för människor som praktiskt taget frossat ihjäl sitt andliga liv. Åsnan hör de tider till då ingenting annat hjälper än ett gudomligt ingripande. Gud blir inte nervös eller panikslagen. Får han inte tag i ett enda mänskligt kryp som vill tråda fram och vara hans språkrör, så hämtar han upp åsnor ur anonymiteten där han skolat dem i sin egen skola. Och så blir de rösterna av en som ropar.

Herren behöver den

I Lukas evangeliums 19:e kapitel läser vi från vers 28: "Sedan Jesus hade sagt detta, gick han framför de andra upp mot Jerusalem. När han nalkades Betfage och Betania vid det berg, som kallas Oljeborget, sände han åstad två av lärjungarna och sade: 'Gå in i byn, som ligger här mitt framför. Och när I kommen ditin, skolen i finna en åsnefåle stå där bunden, som ingen människa någonsin har suttit på: lösen den och fören den hit. Och om någon frågar eder, varför i lösen den, skolen I svara så 'Herren behöver den.'"

Och de som hade blivit utsända gingo åstad och funno det så, som han hade sagt dem. Och när de löste fålen, frågade ägarna dem: 'Varför lösen I fålen?' De svarade: 'Herren behöver den.'

Åsnan är ett på allt sätt belastat djur. Och därför har Gud valt att använda åsnan som bild på den fallna människan. Det är icke en arabisk häst Jesus behöver:

ett rasdjur, utan en åsna. Ty åsnan är bild på den fallna människan.

Totalt syndafall

Den heliga skrift är detaljrik då det gäller att avslöja mänsklighetens verkliga belägenhet och hur hon försöker komma ur den besvärliga situationen med sina frälsningsläror — att bygga någonting åt sig, skaffa sig trygghet, säkerhet och frälsning med sina egna hjälpmedel. Han som har varit med ifrån första början känner till mänsklighetens alla smygvägar och skamliga tankar, hennes oppositioner och rebelliskhet. Denna människa degraderades från sin position som Guds viceregent och föll. Hela den övre skapelsen föll med henne, icke av egen fri vilja, men för dens skull som lade den under samma förgängelse. Och skapelsen suckar, vändas och plågas. Fåglarna lider. De fyrbenta varelserna lider, fiskarna lider. Varför? På grund av människans synd. Det är ifrån människans situation allting annat fortplantar sig.

” Åsnan var ett djur som fick tråda in då det inte fanns någonting annat: som dålig ersättning för det man menade var äkta. ”

Skapelsen är oskyldig. Djuren har inte syndat. De får lida för vår skull. De längtar efter Guds barns härlighet. Och vad är Guds barns härlighet? Det är den frihet vi fick då Jesus löste oss ifrån fördörelsens och förgänglighetens bojor och gjorde oss fria. Och skapelsen suckar och väntar att få uppleva den frihet som tillhör Guds barns härlighet.

För att skapa någon ordning och ge oss hjälp att förstå, använder Gud skapelsen som illustrationsmaterial. Åsnan får förebilda den fallna människan.

Då bibeln beskriver syndens förfärliga verkningar, delar den upp skapelsen i tre huvudgrupper. I 3 Mos. 11 talas om rena och orena djur. Vi läser om att det fanns orena djur bland fyrfota djur på jorden, orena djur bland fiskarna i haven och orena djur bland fåglarna i himlarymden. Med andra ord, synden har trängt in överallt. Ner i djupen, upp i höjden och ut över jorden.

Vart ska människan fly för att komma undan synden? Det finns ingen fristad på jorden, för överallt har synden trängt in.

Överallt gråter skapelsen och längtar efter befrielse. Öknen gråter, för den skulle ha varit en lustgård. Bergen skakar och skälver, djuren lider. Vart ska vi fly för att komma undan synden?

Har du känt skulden i ditt bröst? Har du legat och ropat om nåd och befrielse? För att du tänkt fult och orent, eller handlat fel, lidit nederlag, ljugit och bedragit. Om det funnes någon plats dit man kunde fly för att komma bort ifrån denna ohyggliga verklighet, och sedan också från syndens konsekvenser — men det finns inte. Gud har lagt hela skapelsen under förgängelsen.

Bakom allt ligger Guds kärlek. Han såg fram till återupprättelsen då människan skulle iklädas hans rättfärdighet. Hon skulle få icke bara jorden, utan också himmelen till arv. När bibeln riktigt detaljrikt vill peka på det mest avskyvärda bland de fyrfotadjuret, då förklarar den: "de fyrfotadjur som hava klövar men icke helkluvna och som icke idissla, de skola gälla för eder såsom orena." Klövar — det handlar om något yttre. Idissla — det handlar om matsmältning och inre liv. Åsnan har ingen helkluvna klöv, åsnan idisslar inte. Hon hade inga förtjänster, hon var totalt utdömd, om man skulle värdera henne med Guds metod. Åsnan hade inte gjort någonting för att födas till åsna. Hon hade inte heller på något sätt diskvalificerat sig efter sin födelse. Hon var helt enkelt född till åsna utan att kunna påverka sin situation. Domen var inte ett resultat av något åsnan hade gjort, utan den hade fallit på grund av sin natur — och där är problemet.

Vi är genom vår natur hemfallna åt vrededomen. Det är inte det vi har gjort som kvalificerar oss till fördömelse, utan det vi är. Bibeln beskriver människans hjärta som ett illfundigt ting, ty därifrån utgår allt orent hon bär i sitt väsen. Tänk om jag kunde slita hjärtat ur min kropp, få bort källan till alla onda, dystra och elaka tankar! Missundsamhet, misstänksamhet; tankar som sätter känslornas hjul i rörelse och driver oss. Fastän vi inte vill, kan vi inte stå emot. Och när lagen kommer för att tukta oss, då visar det sig att också den goda lagen blir en pådrivare så att vi gör ännu mer ont och försyndar oss ännu mer.

Guds lösning

Men Gud var inte utan möjlighet. Innan någon människa skapades hade han iordningställt hela försoningsverket. Inte som ett provisorium, men ett försoningsmedel till någonting mycket bättre än det de första föräldrarna fick. Han gav dem Eden för att de skulle fortplanta sig och utveckla jorden. Och vi vet hur det gick för dem.

forts. nästa nr.

JAKTEN på de försvunna barnen

Jakten på de försvunna barnen slutade med en seger för Guds rike. Samtidigt som massmedia och allmänheten diskuterade det rätta i att gömma barn undan samhällets kontrollapparat, beslöt barnen själva och deras mamma att låta döpa sig till Kristus i maranatatältet i Gärds-hyttan.

Det var en lycklig mamma som steg upp ur dopgraven sista dagen under maranatakonferensen.

— Det går inte att beskriva hur underbart det kändes, utbrast mamman, Maria Klemensson, 46, inför hela konferensförsamlingen och den församlade pressen, som följt dramat med barnen dag för dag, sedan det stått klart att barnen fanns att söka hos maranatavännerna.

En vecka senare döptes också barnen Åse, 12, och Thorbjörn, 11, ute i det klara vätternattnet vid en brygga i Hargebaden. Solen sken från en himmel utan moln, vattnet låg spegelblankt och uppkurorna på de sommarvarma klipporna tittade barn och vuxna ned på den underbara akten, som skulle bekräfta barnens önskan att härefter följa Jesus. Upp emot skyn steg en segerviss sång. Det blev en märklig upp-

Polisens första åtgärd var att hota med landsvida polisrazzior och gigantiska tvångsingripanden. Inte ens hela Sveriges poliskår kan hitta barnen här, svarade Imsen. Polisen fick nöja sig med att försöka lösa problemet med vanligt sunt förnuft. (Foto: Hans Brynte)

lösning på ett försvinnande som i tidningarna sades innehålla både kidnappning och mord.

Barnen vantrivdes

Det var i början av mars de båda barnen Åse och Thorbjörn försvann från det barnhem i Stockholm där de bodde, omhändertagna för samhällsvård på grund av en vårdnadstvist mellan föräldrarna, som sedan sex år tillbaka låg i skilsmässa.

Modern hade tilldömts vårdnaden om flickan medan fadern fått vårdnaden om pojken. Pojken vägrade dock på det bestämdaste att åka till fadern. Han ville för sitt livs skull inte skiljas från systern och modern för att flytta till sin far som han inte haft stadig kontakt med sedan sex år tillbaka.

Barnen vantrivdes på barnhemmet och for mycket illa av vistelsen. Två gånger tidigare hade de rymt till sin mamma men övertalats att återvända till barnhemmet igen. Tredje gången var situationen radikalt annorlunda. De vägrade åka tillbaka.

Rymde i full panik

Den 2 mars, samma dag de för tredje gången rymde, fick Åse och Thorbjörn veta att myndigheterna beslutat lösa vårdnadstvisterna genom att placera dem tills vidare på hemlig plats. Den här gången skulle varken far eller mor kunna kontakta dem. Vistelsen skulle ske på obestämd tid, tills föräldrarna kommit överens eller tills man lyckats bearbeta Thorbjörn att överge sin syster och mor. I full panik lämnade barnen barnhemmet utan att ta med sig var-

ken ytterkläder eller pengar som de hade.

Kort därefter dök barnen upp på Gamla Bro, Maranatas centrum i Stockholm. Deras situation var då ytterst pressande. Pojken hade problem med sömnen och flickan kunde inte äta. De var rädda för polisen. Hela deras uppenbarelse var en enda vädjan om hjälp. Det var omöjligt att förbli oberörd av deras berättelse och deras lättnad var enorm när de erbjöds få bo i en av maranatavännernas storfamiljer tills problemet var löst.

På barnhemmet tycktes inte barnens rymning komma som någon överraskning. Polisen gjorde en och annan förfrågan hos modern var barnen fanns men nöjde sig med beskedet att de hade det bra. Hos de sociala myndigheterna hade man samma uppfattning att det inte gick någon nöd på barnen.

Men i mitten på juni, efter fyra månaders lugn, dök några tidningsartiklar upp, där fadern efterlyste sina barn. Han hade ingenting fått veta. Myndigheterna hyste dock ingen oro för barnen men vädjade ändå genom tidningarna till dem som visste något att låta höra av sig.

Journalistlycka

När Arne Imsen informerades om artiklarna och var barnen vistades, beslöt han sig för att genast tillmötesgå myndigheternas vädjanden utan att ändå röja barnens vistelseort. Själva ville barnen inte ge sig tillkänna. Han kontaktade den tidning som skrivit om barnen och erbjöd den ett arrangemang, där tidningen kunde träffa barnen och höra hur de mådde. Tidningen gick genast med på arrangemanget och journalisten gav sitt hedersord på att inte nämna Arne Imsens namn, Maranata eller platsen där barnen vistades.

Mitt under Maranatas sommarkonferens briserade dock nyheten. Journalisten ansåg stoffet så säljbart att han beslöt sig för att offra sin journalistiska heder mot chansen att få säljbart skandalstoff. Det var Maranata och Arne Imsen som gömde barnen, skrev han. Nyheten toppade tidningens framsida och löpsedel. En journalist på en blygsam förtroendetidning hade gjort sin lycka.

Avslöjandet om barnens vistelse slog emellertid inte riktigt igenom förrän en lokaltidning två dagar senare spädde på med att fabulera om att barnen kidnappats av Maranata. Hela

forts. nästa sida

MITTEN

Barnen som Maranata gömmer

ASKERSUND. - Skriv att jag inte vill bo hos min pappa. Jag vill vara kvar hos Åse och mamma på Maranata-kollektivet. Det sade Torbjörn, som de senaste fyra dagarna efter Maranata som har vårdnaden. - Det träffas väl till.

11-åriga medan ne in och in- ans två- är de två undan för arnatakot. konferensen den 20 juni 1982

— De ska få chansen till ett eget liv

Här döps de gömda barnen

Kidnappade av Maranata

Allehanda Tidningen den 20 juni 1982

Imsen mötte polisen
Torbjörn kvar hos Maranata?

Den hänsynslösa jakten

Maranataledaren Arne Imsen har ännu en gång ställt sig i punkten för en förbryllad

Andå överträffat sina tidigare bedrifter. Efter ett utdraget vårdnadsfall har de två barnen Åse och Torbjörn, 12 respektive 11 år, syns hopplöst

uppenbarligen bara ett enda syfte: Att "marknadsföra" Maranatarörelsen. NA-förklarare

Ovan: Ett klipp i den enorma högen av pressutklipp.

T.h: Arne Imsen tillsammans med nydöpta Torbjörn och Åse och mamma Maria utanför väckelsestället i Gärdshyttan.

JAKTEN på de försvunna barnen

framsidan och löpsedeln täcktes av storyn. Nyheten kopplades samtidigt ihop med en indignerad artikel över Maranatas sätt att attackera homosexuella. "Imsen är farlig", skrek rubriken ut.

Reaktionen blev våldsam. Under återstoden av konferensen formligt ockuperades området av tidningsreportrar från alla möjliga håll. Frågorna var många. Varför hade inte barnen återförts till föräldrarna? Arne Imsen svarade.

— Min uppgift har varit det rakt motsatta, nämligen att så mycket som möjligt upprätthålla distansen till föräldrarna. Jag har haft pojkens bästa för ögonen och han har definitivt inte velat återföras till sin pappa. Skulle emellertid pojken idag säga att han vill träffa honom är jag redo att genast köra honom dit. Men skulle polisen överfalla oss för att tvångshämta pojken, skulle jag sätta honom på ett plan till en annan kontinent. Står det jag gör i strid med svensk lag är jag beredd att ta mitt straff. I det här fallet handlar jag dock inte som svensk utan som kristen. Mitt mål är att verka för normala relationer mellan fadern och pojken, men det kan bara ske genom en naturlig läkningspro-

cess av tidigare störda relationer. Tills dess kommer pojken att vara kvar hos mig enligt hans egen önskan.

Vid märstapolisen, som hade hand om försvinnandet, var man inte glad över uppmärksamheten.

— Om Arne Imsen står fast vid att inte släppa pojken kan det bli aktuellt att sända ut riks-larm för att få Maranatas samtliga kollektiv genomsökta, sade kriminalkommissarie Bo Wallström hotfullt till en tidning.

Hjärntvättas

Men den hotfulla tonen var troligen mest avsedd för att dämpa kritiken mot polisen, som inte gjort särskilt mycket för att reda ut försvinnandet.

— Att genomföra en polisrazzia just nu under en konferens när polisen haft fyra månader på sig att hitta barnen, skulle bara bli en meningslös styrkedemonstration. Inte ens om ni så skickar hit hela Sveriges poliskår, kommer ni att finna barnen här, svarade Arne Imsen.

Polisen och Arne Imsen enades i god anda om att träffas dagen efter konferensen för att samtala igenom frågan.

Hotet om polisrazzia och polishämtning blev dock mycket pressande för pojken. Helt själv skrev han ett brev till sin advokat Birgitta Alexandersson, där han vädjade om hjälp att förklara för pappan att han definitivt ville bo hos mamma. Inte förrän pappan hederligt lovade att han skulle få bo där, skulle han komma fram.

Sommarkonferensens sista dag döptes mamman, Maria Klemensson. Efter dopet höll hon en improviserad presskonferens. Hennes beslut att låta Maranata få hand om barnen var en reaktion emot samhällets stelbenthet och cyniska inställning när det gällde omhändertagande av barn.

— Mina barn skall inte hjärntvättas på någon institution. De måste få chansen till ett eget liv, sade hon.

Dagen efter konferensen mötte Bo Wallström från märstapolisen upp med Arne Imsen på Gärdshyttans Gärd. Att träffa barnen var dock en geografisk omöjlighet, förklarade Arne Imsen, men polisen utlovades ändå ett telefonsamtal med pojken nästa dag. Vidare lovade Imsen att han skulle medverka till att pojken skulle få tala med en barnpsykiater. Därmed förklarade Bo Wallström sig nöjd med besöket, åt sin glass, drack sitt kaffe och avreste.

— Om vi tidigare vetat så mycket som vi vet idag, hade nog utgången av vårdnadstvis-

ten blivit en annan, sade han till den församlade pressen. Han fortsatte.

— Enligt mitt förmenande står det klart att modern skulle haft vårdnaden också om pojken. Pojken har ju bott hos sin mamma hela tiden och har inte längre några känslomässiga relationer till fadern. Från polisens sida anser vi fallet vara avslutat.

Har ni inte haft känslan av att Imsen drivit med polisen som han driver med pressen då? frågade den reporter som en gång börjat fabuleringen om att Maranata kidnappat barnen. Han kunde för sitt liv inte se affären som något annat än en smart PR-kupp.

— Det har varit ett ovanligt sätt att lösa en vårdnadstvist, höll polisen med om.

Från sitt gömställe ringde Thorbjörn nästa dag ett kort samtal till polisen i Märsta. Thorbjörn mådde bra men ville inte komma till sin pappa. Efteråt förklarade polisen att man inte längre betraktade barnen som försvunna utan överlämnade ärendet åter till de sociala myndigheterna.

En vecka efter konferensen döptes syskonen Åse och Thorbjörn till Kristus vid Hargebaden.

— Arne Imsen har betytt mycket för mig. Han har gjort allt för mig, förklarade Thorbjörn bestämt för pressen.

Genom TV-Aktuellt vädjade Thorbjörn i ett handskrivet brev att få stanna kvar där han var. Arne Imsen håller upp brevet. (Foto: Reino Jiller)

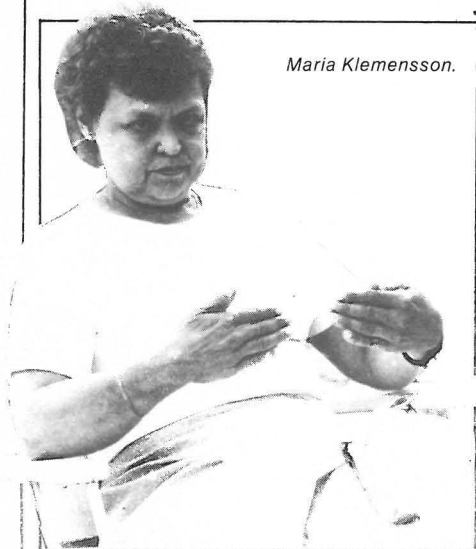
Frälst och befriad

Text: Gustaf Jillker

Maria Klemensson, samekvinna från Jämtland, har återfunnit tron på Jesus efter ett lång tids sökande. Trygg och bestämd berättar hon om den kamp som ändade under några heta sommarveckor på Maranatas konferensplats i Närke. Det var bokstavligen barnen som drev henne fram till hjälpen. Barnens flykt undan samhällets vård- och kontrollapparat ledde till att de jagades rakt in i Jesu armar.

Maria kunde först inte se någon mening i det kaos som hennes familjesituation fört henne in i. Först efteråt har hon tänkt att det trots allt måste ha funnits en Guds tanke bakom deras många fåfänga försök att själva reda ut problemen. De klarade inte ut situationen själva.

Ändå var det ett svårt

Maria Klemensson.

steg att bli frälst, erkänner Maria. Det kändes på något sätt så förnedrande att lämna sig åt Gud just då, när hennes sociala situation var så trasslig. Men när hon väl tagit steget fullt ut, det där mötet, kändes det som en stor befrielse.

— Jag bad till Gud att jag skulle bli lyhörd för hans röst, säger Maria. Det kanske låter förvånande, men jag har länge varit sökt av Gud.

— Jag hade ju velat ha ett bevis, fortsätter Maria. Det var ju så svårt att tro.

Då löstes problemet med barnen på ett så underbart sätt, fast kanske inte på det sätt hon själv hade tänkt sig. Det var bevis nog.

Vad betyder nu frälsningen för Maria?

— Praktiskt har det betytt att jag fått en härlig syskonskara, utbrister hon.

I väntan på dopet.

Jag har fått många nya syskon!

Men det har också betytt en sprudlande glädje inombords.

För att inte tala om vad det betytt för barnen! Deras upplevelser har verkligen satt djupa spår.

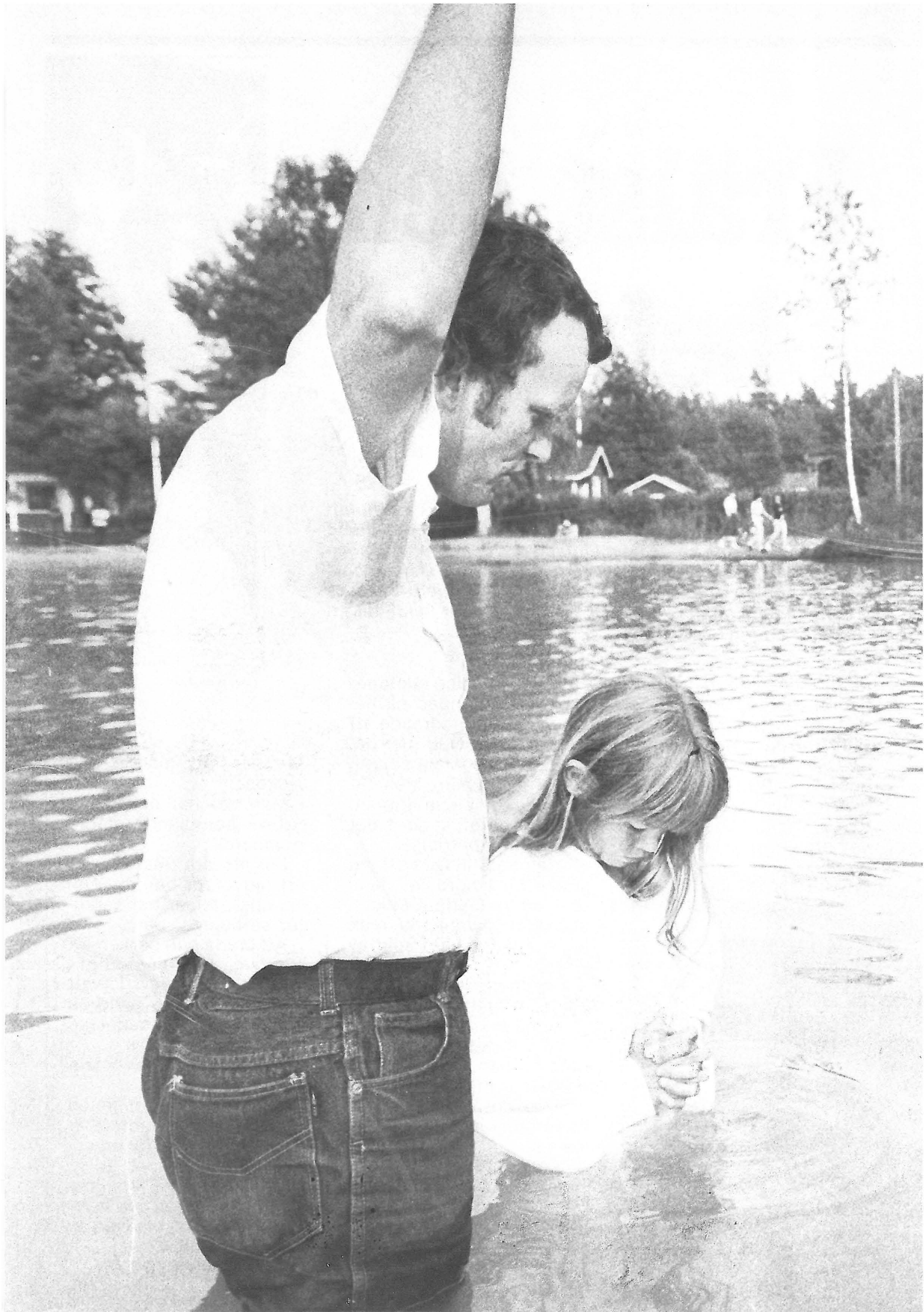
Att Maria och barnen lät döpa sig var helt naturligt.

— För mig blev det ett behov. Jag ville avbörd mig min gamla människa och börja ett nytt liv.

Slutligen nämner Maria Maranata.

— Med Maranata följer en viss atmosfär, förklarar hon. Alla arbetar för en enda sak. Budskapet är så självklart, en rak kommunikation uppifrån och ner.

Maria känner sig fylld av tro inför framtiden.

Jag vill följa dig o, Jesus

Här döps Åse i det klara vätternvattnet och förklarar därmed öppet att hon valt att följa Jesus.

Jesus befallde alla sina lärjungar att låta döpa sig. I ett alltmer sekulariserat samhälle har dock dopet blivit en ovanlig och främmande syn för människorna. Synen av barn på väckelsemöte kan piska upp indignerade känslor till oanade höjder. Okunnigheten banar väg för en kristendomsfientlig lagstiftning som är både främmande för vår kultur och olycklig för barnen. Samma ande som en gång hindrade barnen att komma till Jesus, verkar alltså.

Vad är då dopet?

Jesus befallde alla sina lärjungar att låta döpa sig. Att döpas i vatten tillhör frälsningen.

Dopet är en demonstration emot den religiösa likgiltigheten, passiviteten, namnkristendomen. Ner i dopvattnet stiger jag själv av egen kraft. Jag själv beslutar mig för att låta döpa mig. Det är ingen annan som bär mig till dopvattnet — inga föräldrar, inga faddrar. Jag själv bestämmer mig för att döpas, av egen vilja, ingen annan i stället för mig. Dopet är en demonstration emot den vidskepliga

övertron på nådamedel, överandligheten, spiritualismen, försöken att förändliga alla bibliska verkligheter. Det är en demonstration emot fegheten och rädslan att ta ställning.

Men dopet är också ett Guds handlande med människan. Gud verkar i dopet. Till dopet har Gud knutit sina underbaraste löften: Den som tror och blir döpt, han skall bli frälst. I dopet bekräftar Gud sitt beslut att låta nåd gå före rätt. Det är en handfast verklighet. Lika verkligt som vattnet är, så verklig är Guds nåd. Vi kan lita på Gud.

Dopet är den synliga porten in i församlingen. Genom dopet blir vi alla syskon. Vi möts på samma plan i en övernationell gemenskap, där alla gränser suddats ut. Jude är inte längre jude, svensk är inte längre svensk. Alla är vi kristna och endast kristna. Dopet är början till en ny kultur, en ny ekonomisk och en ny social ordning, där vi alla ha samma värde utan hänsyn till klasser, åldrar eller kön. Genom dopet har vi blivit medlemmar av ett nytt släkte för en ny livsuppgift.

Gustaf Jillker

Text:
Ulla
Näsholm

Psalm 117 från bibeln på spanska blev pionjörernas och missionärernas från Dominikanska Republiken signaturmelodi under konferensen. Fr. v: Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik, Tommy Jakobsson, Viveca Jilker och Martin Johansson.

FÖRVANDLANDE TRO

Under konferensen fick vi nytt mod, nya marschorder och en ny glimt av Guds oerhörda möjligheter. Många människor var samlade för att ta del av Guds Ords förkunnelse för att

kunna lägga upp en ny strategi när det gäller framryckningar, skriver här Ulla Näsholm. Här är hennes intryck från Gärdshyttetekonferensen 1982.

FÖRVANDLANDE TRO, det var mottot för maranatafolkets sommarkonferens — också i år på Gärdshyttans Gård — denna underbara plats Gud gett oss och som på ett generöst och trosfriskt sätt förvaltas av Monica och Gunno Andersson och övriga vänner som bor där.

Många människor var samlade för att ta del av Guds ords förkunnelse för att kunna lägga upp en ny strategi när det gäller framryckningar. Helt klart är att vi är på väg in i en helt ny tid, kanske med andra problemställningar än dem vi nu brottas med. Under konferensen fick vi nytt mod, nya marschorder och en ny glimt av Guds oerhörda möjligheter.

Mission

Alla åldrar var representerade, även om det som vanligt var väldigt många barn. Kring dem handlade det mycket. De lekte glatt och obekymrat på konferensplatsen, satt (för det mesta) prydligt uppradade på första

Konferensvärderna Gunno Andersson tillsammans med Kjell Hägerman, Linköping, blickar ut över stridsfältet.

bänken under mötena och deltog ivrigt och engagerat i sång och tillbedjan.

Ja, hela konferenslägret verkade så idylliskt och glatt och samvaron så avspänd och fri att man hade svårt att tänka sig att Arne Imsen fick både telefonsamtal och brev med hotelser av olika slag. Om detta var de flesta ganska oberörda och

okunniga. Ingen märkte på något sätt någon oro eller stress trots dessa incidenter, även om människorna tittade till lite då området ibland invaderades av fotografer och journalister. Det var givetvis inte för att skriva om de frågor som togs upp i konferensen, utan syftet var i många fall att svartmåla och skandalisera. Indirekt var ju all denna uppståndelse ett resul-

tat och en konsekvens av ett ställningstagande — det gällde barnen. Men i det här speciella fallet anklagades Maranata /läs Arne Imsen/ för att kidnappa barn. För mera utförlig information finns artikel på annan plats i tidningen.

De allra flesta slappnade av i solen, tog en kopp kaffe i serveringen, umgicks eller knöt nya kontakter när tiden inte var uppfylld med möten eller sammankomster.

Ett krig!

Det var inte många som hade någon känsla av att det handlade om *krig*. Ett krig mot byråkrater, fördomar, men framförallt mot *likgiltighet*. I mötena kom föreståndare och äldste tillsammans med människor från de olika grupperna för att dela med sig av erfarenheter och upplevelser.

Dagarna började med brödsbrytelse och sen var det tre samlingar under dagen. Kl.

**Doris Höglander,
Brasilien**

Ett verkligt glatt återseende för hela konferensförsamlingen blev mötet med Doris Höglander.

Doris som med sin make Ernst varit ute under en tvåårsperiod i Brasilien förmedlade på sitt oefterhärmligt glada och inspirerande sätt hälsningar från maken och vännerna ute på missionsfältet.

Det bibelord som hon inramade intrycken och upplevelserna under det sista besöket i Brasilien med, där hon nedlagt en stor del av sitt liv, var citatet från sändebreven:

"Se jag har låtit dig finna en öppen dörr som ingen kan tillsluta".

Hennes appell om Brasiliens hunger, andlig och lekamlig lämnade ingen av mötesdeltagarna i de aktuella missionsmötena oberörd.

Gustav Berglund var en ny profil och bekantskap under årets konferens.

Midnattsropets läsare minns säkert hans vittnesbörd från årets första nummer när Stina Fridolfsson besökte honom i hans hem i Vermont USA.

Som Guds redskap för den sk "Latter rain"-väckelsen som skakade om i USA och vårt land under femtio-talet hade han en rik källa av erfarenheter att ösa ur och förmedla till konferensen.

Gustav Berglund poängterade i inledningsmötet att vi under konferensen befann oss på Guds uppenbarelsehöjder där han ville uppenbara sin härlighet för sitt folk.

Vi minns hans besök med tacksamhet och speciell välsignelsen av hans sång där en bevarad väckelseton inte gick att ta miste på.

**Gustaf Berglund,
Vermont, USA**

11.00 oftast bibelstudier och undervisning medan eftermiddagssessionerna oftast handlade om missionen och frågorna kring detta.

Invasion

Från Vermont i Amerika kom Gustaf Berglund — en pionjär som varit med under Latterrain-väckelsen och hade mycket att berätta. Han sjöng så inspirerat att han fick hela församlingen med sig. Dessutom predikade han ju förstås tillsammans med övriga: Från Norge kom Jan-Egil Hafsahl och från Sverige Per-Arne Imsen, Gunno Andersson, Hans Brynte, Kjell Hägerman, Folke Jakobsson, Hans Lindelöw, Tage Johansson och Torbjörn Helmsner för att då nämna dem som förestår de olika grupperna. Och som primus motor givetvis Arne Imsen.

För att börja i en ände när det gäller vad som förmedlades av missionärerna så är Doris Höglander den som senast kommit till Sverige. På sitt vanliga charmfulla och glada sätt fick hon med oss till Brasilien och förmedlade intryck därifrån.

Moussa Abna Aissa tillsammans med sin familj och ytterligare några vänner kom från Tu-

nisien för att hälsa på i Sverige under några månader. Med några få ord skissade han upp situationen på ett både ohyggligt och levande sätt och många kommer att minnas hans vädjan om förbön och aktivt ta del för att genom förbön och offer bära bördorna.

Stina Fridolfsson, Sonja Sandvik och Viveca Jillker kom från Västindien. Det perspektiv de målade upp var så olika från situationen i tex Tunisien att det går helt enkelt inte att jämföra. Men de hade funnit en öppen dörr och många kontakter genom de tidningsartiklar och radioprogram bl a som de medverkade i under den tid då också Arne Imsen var där på besök.

Planerna och förväntningarna var många för de olika front- och fältavsnitten — både här i Sverige och över hela världen.

Vi tackar Gud för konferensveckan, som för övrigt spontant förlängdes en vecka som också den avslutades med dopförrättning. Från olika sammanhang och miljöer och genom olika omsändigheter kommer människor till Jesus Kristus för att förena sig med Guds folk på efterföljelsens väg. Det handlar i sanning om en FÖRVANDLANDE TRO!

Agneta Orellana
med parasoll får
symbolisera solske-
net och det vackra
vädret under veckan.
(Foto: Reino Jillker)

Det bästa som hänt
Sverige under
många decennier —
Pilgrimsskolan!
(Foto: Tommy
Jacobsson)

Foto: Hans Brynte

Arne Imsen i Gärdshyttan:

Gustaf Jillker refererar här Arne Imsens bibelstudier under Gärdshyttkonferensen.

Samhället homosexualiserat

När jag tar upp det här ämnet gör jag inte det för att vinkla den enskilda människans situation utan för att beskriva homosexuella rörelsen som ett profetiskt tidstecken. Okunnigheten på området är stort. Snart kommer en antidiskrimineringslag, vilken innebär stora omvälvningar, men det är ett försvinnande litet fåtal av även opinionsbildarna som vet vad den innebär. Homosexuella rörelsen är ett generalangrepp mot både familjeinstitutionen och skapelsens ordning. Idag ställs till krav på att staten skall viga homosexuella till präster och sända ut dem som missionärer. Sådana krav kan dock inte församlingen bejaka.

Vi som kristna måste nu sätta oss ner och analysera vad homosexualiseringsprocessen kan innebära för församlingen, samhället och kommande generationer. Den källa som kan ge oss bästa orienteringen i detta ämne är fortfarande bibeln. Problemet är inte begränsat till 5-600 000 personer, som det sagts, utan till hela folket. Hela vår kulturmiljö är homosexualiserad.

Samhället har för övrigt redan genomgått en feminiseringsprocess som blottat ett oerhört sjukdomsproblem. Symptomen finns på alla områden. Vi ser det först och främst i språket, sedan i arbetet, i skolan, i samhällets vårdsektor och i klädedräkten. En fullständig sexrevolution har gjort oss mentalt mörbebehandlade. Det är idag nästan omöjligt att se skillnaden mellan man och kvinna.

Nu kan man emellertid inte angripa symptomen för att gå till rätta med det onda. Man måste undanröja orsakerna. Ingen angriper ju alkoholisten om man vill gå till rätta med alkoholismen. Därför när vi angriper homosexualiteten, gör vi det utifrån ett historiskt perspektiv. Vi gör det utifrån bibeln och ställer frågan: Är det bibeln som skall anpassas till vår livsstil, eller är det vi som bör anpassa oss efter bibeln? För den kristna församlingen är svaret givet.

Vår tid är homosexualiserad. Orsakerna kan vi finna i hemmets och skolans utveckling. Särskilt skolans roll har varit

Hela vår kulturmiljö är idag homosexualiserad, framhöll Arne Imsen under Gärdshyttkonferensen. Som en av orsakerna till homosexualiteten pekade han på sexualundervisningen i skolan. Skolans sexualundervisning sker idag på industrisamhällets villkor, där etiken är underordnad. Dagens samhälle kräver nämligen andra samlevnadsformer på grund av de ekonomiska villkoren, enligt Arne Imsen.

förödande genom dess utarmning av vårt kulturarv. Främmande element av materialistiskt, socialistiskt, darwinistiskt och freudianskt ursprung har lagts till grund för skolan. Det är ur den skolan vi tagit våra barn. Vi har alltså inte övergivit skolan för att vi nedvärderat undervisningen. Tvärtom, vi menar att skolan står i vägen för undervisningen som kyrkan står i vägen för frälsningen.

Låt oss ta sexualundervisningen som ett exempel. Alla behöver den, men sexualundervisning utan etiska regler är pornografi. Skolan saknar idag möjlighet att bibringa eleven sådana etiska värderingar. Skolans sexualundervisning sker i stället på industrisamhällets villkor där etiken är underordnad. Dagens samhälle kräver nämligen andra samlevnadsformer på grund av de ekonomiska

villkoren. De har tvingat fram en mer strömlinjeformad och flyttbar familjestruktur. Genom industrisamhällets preventivteknik har vi eliminerat mångbarnsfamiljen och i stället fått en stympad men mer anpassbar kärnfamilj. Det är en mobil familjestruktur som är lättare att flytta till nya platser där de bättre uppfyller arbetsmarknadspolitikkens krav.

Den moderna preventivtekniken har gjort att Sverige idag har ett av världens lägsta födelsetal. I stället måste Sverige importera invandrare från andra länder för att fylla behovet av arbetskraft.

Här ligger ett problem som ingen vill ta upp. Bibeln talar visserligen om återhållsamhet, men frågan är om det är Andens frukt som är orsaken till att det idag bara finns ett eller två barn i varje familj eller om

det beror på teknisk skicklighet.

Förhållandet ger anledning att ställa frågan om vi egentligen vet vad familj är? Många tycks ha reducerat familjen till en parkeringsplats mellan arbetsplats, skola och föreningsaktiviteter. Några har fixerats av kärnfamiljssituationen så att de kommit att tro att den är en gudomlig institution. Men vi skall komma ihåg att förutom kärnfamiljen kan vi också tala om normalfamiljen och storfamiljen.

Den historiska utvecklingslinjen går från gårdagens storfamilj till dagens kärnfamilj. Med industrialismen följde en mer strömlinjeformad samlivsform.

Det skall vi komma ihåg, för man har sagt att det står ingens i bibeln att vi skall bo i storfamilj. Då har jag frågat om det står någonstans i bibeln att vi skall bo i en trea i Rinkeby. Kärnfamiljen är ju den stympade familjen, som blev nödvändig i och med industrialismens inbrott. När vi nu går in i det datoriserade samhället, kommer problemen ytterligare att öka. Vi har en arbetsmarknadssituation som hela tiden verkar forcerande på utvecklingen.

Familjen är en gudomlig institution och inte en konstruktion som uppkommit på grund av ekonomiska skäl. Gud har skapat man och kvinna. Att han gjorde dem till man och kvinna hade först och främst med deras tillbedjan att göra och inte med behovet av bröd, vila eller fortplantning. Där inte tillbedjan existerar, finns inget normalt samliv. Finns inte en sann gudstillbedjan kanaliseras människan i stället sina enorma krafter in i en destruktiv verksamhet.

I familjen skulle gudstillbedjan ha en underbar treklang. Mannen, kvinnan och barnen skulle tillbedja tillsammans. I en flergenerationsfamilj skulle denna treklang få ytterligare resonans. Ur evangelisationssynpunkt borde vi förstå vad denna tillbedjan betyder. Den är ovärderlig. Det har vi idag bortsett ifrån och arbetar därför med femtio- och sextiotalets metoder som om vi idag skulle kunna uppnå samma resultat som då. Det går naturligtvis inte, för förändringens vind har radikalt blåst över vårt samhälle. I stället för starka gemenskapsband mellan människor har samhället främjat alla typer av mänskligt oberoende. Barnen skall vara kritiskt självständiga och kvinnorna skall frigöra sig. Alla normer och auktoriteter skall

forts. sid. 20

BRUDMYSTIKEN FÖRLORAD!

Nu lyfter man fram frågan om Kristi kropp som den universella församlingen på ett så framträdande sätt att man låter sanningen om församlingen som Lammets brud gå förlorad. Brudmystiken har därigenom

gått förlorad och vi har fått en stympad gudsbild, sade Arne Imsen under Gärdhyttekonferensen.

Arne Imsens bibelstudier sammanfattas här av Gustaf Jillker.

Det finns en sak som gått förlorad i dagens förkunnelse när det gäller de yttersta tingen. Det är brudmystiken. Församlingen är Kristi brud och måste därför framstå som någonting mer än vilken vanlig organisation som helst. Vi behöver brudmystiken tillbaka så att vi får det hemlighetsfulla drag som är så typiskt för en församling, som väntar Jesus tillbaka. Inget är mer gripande än att se människor som tagits av en sådan kärlek till Jesus Kristus att frälsningen för dem är en livsfråga och inte en dogm.

I 1 Mosebok läser vi om hur Rebecka blev Isaks hustru. Handelsen skildras i 67 verser och har fått större utrymme i bibeln än själva skapelseberättelsen. På sex korta kapitel komprimeras 1000 år i ganska summariska ordalag. Plötsligt när Isak skulle ha en hustru, blir bibeln så detaljrik, att man förstär att detta inte var en vanlig familjetilldragelse utan en händelse större än själva skapelsen. Det pekar på brudens uttågande. Tänk, så gripande! Församlingen är inte någon slumpmässig skapelse utan ett underbart verk planerat av Gud.

En rätt gudsbild

För att få veta något om brudmystiken har jag sökt mig till de poetiska skrifterna i Gamla Testamentet. I dessa skildringar ser vi djupet i brudens och brudgummens förhållande. Brudmystiken upptar en mycket viktig sida av evangeliet. Vi talar om Jesu verk som om det redan vore fullbordat. Men det måste också till ett brudens uttågande. Utan denna sida kan vi inte få en rätt gudsbild. Här har de unga en väldig kamp.

Idag måste vi åter börja läsa

bibeln på samma noggranna sätt som man förr gjorde. Problemet med all verksamhet idag är att vi har en förvanskad gudsbild. Jag har nämligen lagt märke till att man nu lyfter fram frågan om Kristi kropp som den universella församlingen på ett så framträdande sätt att man låter sanningen om församlingen som Lammets brud gå förlorad. Brudmystiken har därigenom försvunnit.

Onyktert

Talet om församlingen som Kristi kropp tror jag dock är ett tecken på verklighetsflykt. Man förändligar församlingen. Den här spiritualistiska onykterheten har med sig en gudsbild som är stympad. Följaktligen blir också gudslivet stympt. Det leder till bönenöten i timmar men knappast någon evangelisation alls. Döpta i helig ande blir vi emellertid inte för att bli karismatiker utan för att bli skördearbetare för Herren.

Då man talar om Kristi kropp måste vi komma ihåg att då bibeln talar om kroppen handlar det om funktionen. Men då bibeln talar om bruden handlar det om kärleken. Man måste så bli förälskad innan man kan tjäna. Tjänandet får inte bli ett tvång.

När jag studerat de yttersta tingen har jag kommit underfund med att de flesta människor blivit grundlurade av en yttlig förkunnelse. Nära frågan om de yttersta tingen står ju också frågan om Guds vrede och Guds kärlek. Jag har lagt märke till att de som talar mest om kärleken är dem som saknar den. Det man bevisar i trons gärningar behöver man ju aldrig tala om. När man talar om kärleken så tycks man hellre mena blötaktighet.

Blötaktigheten har haft med sig en annan konsekvens. Man vill inte längre tala om brudens världsliga imitation, stora skökan. Skökan är i bibeln framställd som en mor med många döttrar, en satanisk imitation av bruden. Förr pekade man ut katolska kyrkan som den stora skökan tillsammans med hennes döttrar, alla andra kyrkor som allierat sig med henne. Man vill idag tala på ett annat sätt. Man talar om den universella församlingen, utan att definiera vad man egentligen menar.

Verklighetsflykt

Jag tror att det här talet om den universella församlingen i stället är en verklighetsflykt. När man inte kunnat lösa de praktiska problemen på den lokala platsen har man konstruerat en mängd teoretiska lösningar som skall skylla över problemen. Det har i de flesta fall lett till ren advokaty. Vi har faktiskt ingen anledning att syssla så mycket med den universella församlingen. Vårt problem är inte syskonen på andra platser på jorden. Det stora problemet är att kunna umgås med syskonen på den plats där man själv bor.

I samband med resonemangen om den universella församlingen har brudmystiken gått förlorad. I stället talar man om riket så att man får känslan av att församlingen knappt längre har någon plats i Guds plan. Tanken på parusin, upprykandet, har samtidigt också gått förlorad. Man talar enbart om att Jesus skall komma tillbaka för att upprätta sitt rike. Frågan om Jesu tillkommelse har därigenom fått en ny tyngdpunkt. Förkunnelsen har blivit mer politisk än evangelisk.

Mission i Sverige, Tunisien och Latinamerika — det handlar hela tiden om att få arbetare till skörden — inte nya, avancerade metoder, var konklusionen av de kraftfulla missionsrapporterna under maranatafolkets sommarkonferens i Gärdshyttan. Tonvikten på Latinamerika beror på artikelförfattarens personliga engagemang där.

MISSION - man tänker på utgivande sjuksköterskor, läkare, lärare och pastorer som i vita safarikostymer och solhattar står och predikar, opererar och delar ut mat och läkemedel i malariahärjade sumpmarker. Omkring dem ser man blankögda, lidande negerbarn med uppsvällda magar, samt tacksamma, ödmjuka skolbarn och kyrkomedlemmar.

Nu har vi en kulturdebatt med kritik av hur de västerländska kyrkosystemen våldfört sig på folken med att importera livsstil, moral och normer och

u-hjälp eller biståndarbete. Det är mera adekvat.

Det är fullt realistiskt att allvarligt ompröva allt vad kristet församlingsarbete heter, och då främst det som kallas mission. Är det nödvändigt med mission 1982? Och om man svarar ja, hur ska i så fall ett missionsarbete kunna göra skillnad?

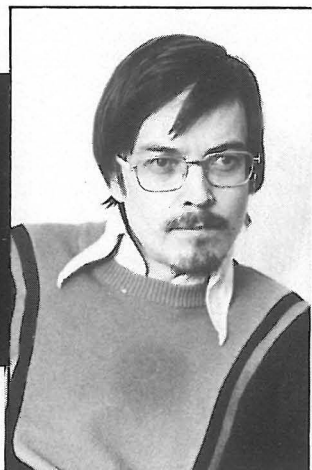
Dessa frågor är man helt enkelt piskad att söka svar på när man hamnar i ett främmande land med ambition att göra Kristus känd. Varför åka till

missionsrapporter och appeller. Moussa Abna Aissa, som tillsammans med sin fru Noomi och tre små barn återvänt till Tunisien för att förmedla frälsningens evangelium till sitt folk, hade några uppfordrande tal. Han beskrev islam som först och främst en andlig makt, som håller folket i järnband. Gud är en opersonlig, allsmäktig, avlägsen makt, som det är en hädelse att försöka tilltala. Moussa betonade att det är absolut nödvändigt att förändra människornas gudsbild för att de ska kunna ta emot frälsning, men det är inte lätt. Det går bra tala om det goda i evangelium, att Gud finns och om moraliskt liv. Men försöker man ändra på gudsbilden i människans sinne, stöter det på starkt motstånd. Den som tar emot Jesus Kristus, är från den dagen inne i en olaglig verksamhet, och kan räkna med förföljelse från både släkt och samhälle. Moussa beskrev med rörelse hur den 18-årige yngling han fått föra till Kristus och döpa, håller på att lära sig hela

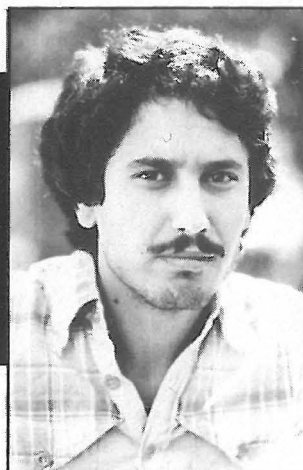
Detta var erfarenheter Moussa Abna Aissa förmedlade till konferensförsamlingen. Han påpekade även att Tunisien besöks av många hundra tusen turister varje år, turister från den skristna västvärlden. Och många skulle kunna ta med sig bibeldelar och traktater, för att så i samband med sina semesterveckor sprida kännedom om Jesus Kristus. Det finns sex hundra miljoner araber som i stort sett är helt främmande för evangelium.

Banat väg

När man sedan förflyttade sig till Latinamerika i rapporteringen, och vi fick lyssna till skildringarna därifrån, måste man tänka sig in i enormt anorlunda förhållanden. Folket är blandfolk - i Dominikanska Republiken importerades massor av negerslavar som blev uppblandade med spanjorer och den lilla rest indianer som överlevde den grymma sköv-

Gustaf Jillker

Moussa Abna Aissa

värderingar under kristendomens täckmantel. Och så har vi ju problematiken med ekumeniken. I den utsäende hemförsamlingen bjuder pastorn in en katolsk pater att undervisa församlingen i lovsång, medan deras missionärer kämpar i de katolska länderna med att försöka överbevisa människorna om att de kan bedja till Jesus direkt, utan medling av Maria och helgonen. De moderna missionsarbetarna åker ut ett par år i SIDA:s tjänst och borrar brunar, undervisar om hur man bedriver rationella jordbruk. Allt under det att de tjänar en icke föraktlig summa pengar.

Den här situationen gör att begreppet mission gärna blir en reminiscens från svunna tider, innan ekumenik och karismatisk väckelse skaffade bort motivet för evangeliets predikan. Nu kan man lika gärna, eller hellre, överföra begreppet mission till

andra länder och predika? I arabvärlden, där det finns miljontals människor som aldrig sett en bibel eller känner till kristendom på annat sätt än de ser av västerländska turisternas livsföring, där förstår man det är nödvändigt. Men i Latinamerika eller Sydeuropa, där det finns massor av kyrkor, och människor i allmänhet har mer respekt för Gud än vi har i Sverige? Finns behov där för utländsk mission, eller gör man bäst i att omvandla insatserna till socialt hjälparbete för att på något sätt betala av den skuld man upplever till dessa fattiga nationer som vi varit med om att utsuga?

Revolution

Sommarkonferensen i Gärdshyttan detta år blev något av en revolution när det gäller

Gärdshyttan -82 om missionen:

Predika inte västerländsk kultur!

Text: STINA FRIDOLFSSON

Nya Testamentet utantill. Han vill vara förberedd och väl rustad om han en dag hamnar i fångelse.

Ska vi kunna uträtta något i arabvärlden, menade Moussa, krävs det att vi har Jesu stämpel på oss. I familje- och arbetsgemenskapen, i allt vad vi är och gör måste vi ha Jesu stämpel för att kunna vinna människor. Många som gäller för kristna har tappat tron på Guds Ord. De kan åstadkomma diskussioner och förmedla religiösa fraser, men de når aldrig en muslims hjärta. Litar vi på Guds Ande och Ord, så får vi vara med om att förvandla människor i hjärtedjupet. Det är alltså smörjelse och överbevisning i den helige Ande vi behöver. Vi vinner inte seger genom våra aktiviteter och organisationer. Vittnen i arabvärlden får inte vara funktionärer för organisationer och kyrkor först och främst. De måste vara sända och utrustade av Herren Jesus Kristus själv.

lingen av landet. Brasilien likaså, fick ju hela sin gamla kultur förstörd, och de människor som bor och bygger där saknar, såsom typiskt är för hela den stora amerikanska kontinenten, rötter i historien.

Doris Högländer, som tillsammans med sin man satsat många år av sitt liv i missionsarbete i Brasilien, berättade med inspiration om den andliga hungern, om fattigdomen, om möten, lovsång och skaror av människor som lämnar sig åt Gud, blir helade från svåra sjukdomar och lever i en daglig förtröstan på att Gud ska gripa in och hjälpa i de mest elementära behov. Och han gör det! Vi som känner Doris från hennes trofasta insatser i församlingen i Stockholm, blev inte förvånade när hon berättade om den fantastiska avskedsfest syskonen i Bragança Paulista gav henne och sonen Nils inför hemresan. Det bjöds på en två meters jättetårta med svenska flaggan

ingärnerad och ett välkommen tillbaka. Alla församlingsmedlemmarna i tusental, som många fått personlig hjälp i sjukvård, städning, mat och undervisning genom Högländers, har genom åren fått ett orubbligt förtroende för de svenska missionärerna. Och det har banat väg för maranatabudskapet i människornas hjärtan.

Men det finns en ständig konflikt i dessa länder som i många år varit offer för kolonialpolitik, skövling och missionsinsatser från herrefolket. Så här skildrade *Gustaf Jilker* sina upplevelser under

kämpades i maranataväckelsen 1967.

— Jag kom från skolan, hade blivit politiskt medveten och hade en social ambition. När jag mötte Maranata, då var det en fråga som speciellt intresserade mig, och det var principresonemanget omkring missionen. Det talades om "mission genom infödda". Och man lanserade metoder att effektivare evangelisera världen. Det var affärsmässiga missionsmetoder som kom in, främst genom amerikanskt inflytande. Men då upplevde jag i Maranata, genom broder Imsens förkunne- se, ett rättfärdighetspatos som

Och att verksamheten inte endast omfattar kulturen, utan att man med livet som insats är med och skapar en helt ny livsstil - en urkristen livsstil.

Balans i Guds rike

Han kom sedan in på den ekologiska balansen. Genom miljödebatten som pågår i hela världen har vi efterhand tvingats inse att gifter och teknik för- dörvar naturen. Parallellen var denna:

— Det finns faktiskt också i Guds rike en ekologisk balans vi måste tänka på. Vi människor

så omöjligt som *arbetare*. För han tänker på den ekologiska balansen.

Den skörd vi åstadkommer med snabba, snillrika metoder, blir konstgjord. De människor vi vunnit återspeglar inte gudomlig härlighet. De har blivit offer för västerländsk kultur med dess rakt igenom materialistiska värderingar. Gustaf skildrade hur han ständigt såg prov på detta i Latinamerika. Hur människorna, så fort de upptagits i en församling börjar söka bättre levnadsvillkor. Man gör allt för att barnen ska få gå uni-

tre månaders vistelse i Latinamerika:

Skuld

— Jag upplevde skuld för att jag hade hela och rena kläder, för att jag hade skor på fötterna. Min välkläddhet var symbol för förtrycket. På grund av massornas arbete och lidanden kunde jag resa dit som turist. Och jag upplevde att jag befann mig i en oförsonad relation till mänskligheten. Vi måste predika ett evangelium som skapar försoning och eliminerar orsakerna till de fruktansvärda, sociala orättvisorna!

Gustaf skildrade vidare om hur han fått vägledning och hjälp under den svåra och avgörande ideologiska kamp som ut-

direkt slog an i mitt hjärta. Jag kände att detta måste jag arbeta och kämpa för.

— Nu förstår jag att det som då hände var inte bara en isolerad liten församlingstvist. Vi fick bygga upp en front mot ett helt tänkande som höll på att vinna insteg. Vi gick till attack mot en verksamhetsmodell som är helt främmande för evangelium.

Och så fortsatte Gustaf sitt brinnande och personliga anförande med att knyta an till upplevelser han gjort i samband med sin resa till Latinamerika denna vår. Sanningen i det Maranatafolket stred för 1967 såg han bekräftad. Hur viktigt det är att evangelium förmedlas genom församlingen, av människor som växt upp i en levande väckelsemiljö, och för det vidare genom personlig överlåtelse.

har på ett fruktansvärt sätt experimenterat i Guds rike när vi försökt få fram stora resultat att tillfredsställa våra ytliga önskningar om framgång. Vi har överskridit de andliga lagarna och fått snedbalans i den andliga ekologin. Jesus sa i Matt. 9:37: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd."

Vi vill rationalisera och skapa maskiner efter moderna modeller till den stora skörden, för att effektivt hösta in den. Men Jesus anmodar oss att bedja om arbetare. Han efterlyser inte maskinskötare, funktionärer och tekniker som kan fixa utrustning till att snabbt avbärga skörden. Nej, han ber om något

Vy över Dominikanska Republikens bergsbygd med en familj som får stå som representant för dagens missions-situation. Foto: Thommy Jacobsson

versitet, åka utomlands och få fin utbildning. Församlingarna är med och skapar en sekulariserad kulturellitet, som blir bärare av ideer helt i strid med evangelium.

Men vi kan inte gå denna väg. Det måste vara fel att sådant blir resultat av evangeliskt arbete. Vi måste börja om på den urkristna vägen och bygga vårt arbete på helt andra värderingar, efter andra principer, och säga nej till politiska och ekonomiska krafter som vill utnyttja oss.

forts. sid. 20

MISSION

forts. fr. sid. 19

Vi ska inte låta oss drivas av yttre krafter, utan följa vårt inre behov att praktisera det vi hört och känner är riktigt. Kanske resultatet inte blir så stora i början, men det angelägna är att vi får ett församlingsliv byggt på rättfärdiga, gudomliga principer, avslutade Gustaf Jilker med tyngd sitt mycket radikala och lärcrika missionsföredrag.

Missionssekreterare börjar se sig om efter gamla tiders missionärer, som åkte ut till missionsfälten med livet som insats. Nu talas om "volontärer" som satsar ett par år, och har en lön som till stor del subventioneras av svenska statens olika u-landsprojekt eller något internationellt hjälporgan. Arne Imsen informerade under ett missionsmöte om att budgeten för de missionssällskap som för bara några tiotal år sedan helt var beroende av missionsvännernas offermedel, nu upp till 60% är byggt på subventioner. Och de löner som betalas ut till missionärerna låter oss ana att deras materiella tillvaro står åtskilliga pinnhål över genomsnittsmedborgarens i del länder de ska leva som Kristi tjänare.

Ingen väg tillbaka

Vi lever i en ny tid, och det jäser oroligt i de nationer som levt under förtryck och exploatering. "Den kristna världen", västvärlden, som har en stor skuld i detta, kommer att få finna sig i en palatsrevolution. Någon väg tillbaka till "gamla tiders missionärer" finns inte. Den magiska respekten för den vite mannen håller på att förvandlas till förakt och lättförståeligt hat. Missionsorganisationerna har aktivt varit med och välsignat och konserverat orättfärdigheten, skott sig på församlingsmedlemmarnas andliga hunger, byggt dyra kyrkor för syndapengar, och låtit pastorerna åka runt som kronofogdar och samla in tionde. Sedan markerar de genom fina hus, bilar och kostymer distans och herreförhållande till syskonen i församlingen.

Det finns ingen väg tillbaka till gamla tiders missionärer. Herren själv känner till vilka trotjänare som åkte ut och offrade liv och krafter på missionsfälten, och verkligen arbetade i tjänst för olika folk och stammar. Dessa trotjänare kommer också att lysa som stjärnor på fästet när Herren en dag håller råfst bland dem som gav sig ut för att tjäna honom.

Men det handlade om personlig helöverlåtelse åt Jesus, och när sedan organiserade sällskap försöker arbeta fram fortsatta resultat i ett allt mera industrialiserat missionsarbete, med arbetare som åker ut i tre- och femårsperioder till skolor, sjukhus och kyrkor som ofta står under statlig kontroll, är det anakronism att inom samfundet tala om gamla tiders missionärer.

Arne Imsen påpekade även att hela missionsfrågan idag befinner sig i en brytningstid. Enorma missionsresurser slösas bort i ett arbete som inte ger resultat i omvända, pånyttfödda människor. Tvärt om bygger man upp fronter mot evangelium. Människor vaccineras mot frälsning genom det som kallas missionsarbete.

Makt och myndighet

Hur ska vi då göra? Låt oss frambära våra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbegagnat offer? Och så gå åstad, villiga att följa den missionsbefallning Jesus gav när han sände ut sina lärjungar:

— "Och där I går fram, skolen I predika och säga: 'Himmelriket är nära'. Boten sjuka, upp- väcken döda, gören spetälska rena, driven ut onda andar. I haven fått för intet; så given och för intet. Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar i edra bälten, icke någon ränsl för eder färd, ej heller dubbla liv- klädnader, ej heller skor eller stav, ty arbetaren är värd sin mat. Men när I haven kommit in i någon stad eller by, så utforsken, vilken därinne som är värdig, och stannen så hos honom, till dess I lämnen den orten."

Matt.10:5-11

Vilka perspektiv för en missionär! Vi kan ju också erinra oss hur Petrus vid Sköna Porten förklarade för den ofärdige mannen: "Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens, namn: Stå upp och gå."

Man kan undra om inte Petrus ljög när han försäkrade sig vara utan silver och guld. Man hade ju haft en enorm insamling i församlingen då man införde egendomsgemenskap och lade alla medel vid apostlarnas fötter. Men Petrus hade inte rätt att använda dessa medel till socialt hjälparbete. Evangelium skulle inte presenteras genom filantropi. När det predikades med makt och myndighet, så blev den naturliga följderna resursernas omfördelning. Den sjuka blev helad, den rike överlämnade sitt kapital, den hungrige blev mättad och onda andar blev utdrivna. Så manifesterades att Guds rike kom till folket!

Gud kallar oss idag in i samma kraftfält. Ska vi ha något existensberättigande i de länder där vår nation på många sätt varit en börda genom skriande orättfärdighet, så finns ingen annan väg än att vi ödmjukt överlämnar oss som tjänare. "Se min tjänare skall hava framgång..."

SAMHÄLLET SEXUALISERAT

forts. fr. sid. 17

avskaffas. Vi kan förstå vad resultatet måste bli.

I den mån ondskan trappas upp måste dock församlingen höja sin beredskap. Det måste ske på ett så genomgripande och påtagligt sätt att församlingen inte anpassas till de nya idealen. Vi måste bli så medvetna att vi får en livsstil som radikalt bryter mot den som finns i världen.

Med de nya samlevnadsformerna har följt begreppet sambo. Det har givit upphov till ytterligare ett begrepp, hambo. Alla invanda begrepp har ställts på huvudet. Gränserna har rivits upp och flyttats. Alla förutsättningar finns för att den homosexuella rörelsen skall träda fram: mentalt, socialt, religiöst och moraliskt. Plötsligt skall svenska folket ta ställning till en antidiskrimineringslag, som

alla har mycket dålig kunskap om. Inte ens kyrkan och kristenheten vet vad lagen innebär, förrän den ligger färdig och antagen. Så smygs en ny och främmande lagstiftning in över människornas huvuden. Nya maktcentra utanför riksdagen styr folket.

Framtiden ter sig skrämmande. I dag måste församlingen resa sig upp och bli det ideal-samhälle som världen behöver. Skrota skolan! Omfördela resurserna! Spräng alla moduler som hindrar barnen från att komma ut ur sin barnavärld och komma i kontakt med vuxen-världen. Innan barnen möter det homosexualiserade samhället måste de få en barlast med sig så att de inte tar miste på vad som är rätt och fel. Föräldrarna måste mer resolut ta hand om sina barn. Gör de inte det kommer resultatet att bli disharmoniska och kluvna människor.

Nu har vi så klara anvisningar i bibeln att vi inte behöver vara okunniga. Men följer vi bibeln kommer vi att föras in i en kulturkonflikt och en kulturkrock som varken vi eller det här samhället någonsin tidigare varit med om. Vi kan dock inte vänta någonting av kyrkan och samfundet, politikerna eller staten. Det enda vi kan vänta på, är att Guds egen församling reser sig upp och blir "en stad på berget" genom att konsekvent följa bibeln.

NYTT HALVÅR!

Prenumerera på
Midnattsropet
till årets slut för 32:-

Jag vill prenumerera på tidningen Midnattsropet

☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:-

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel. /

Sänd kupongen till: **MIDNATTSROPET, Box 344,
101 24 Stockholm Tel. 08/235 230**

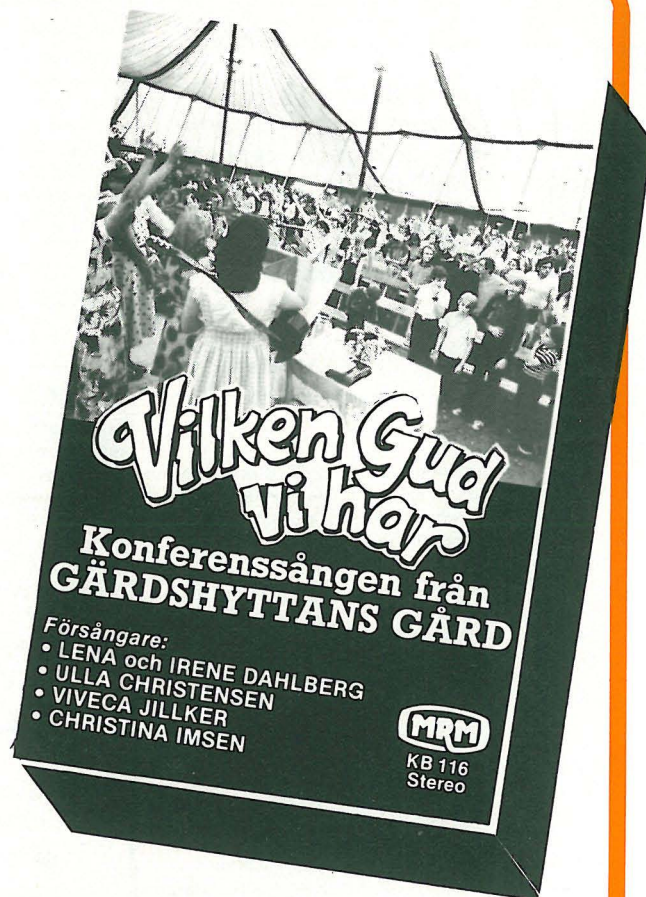
NY kassett!

KB 116

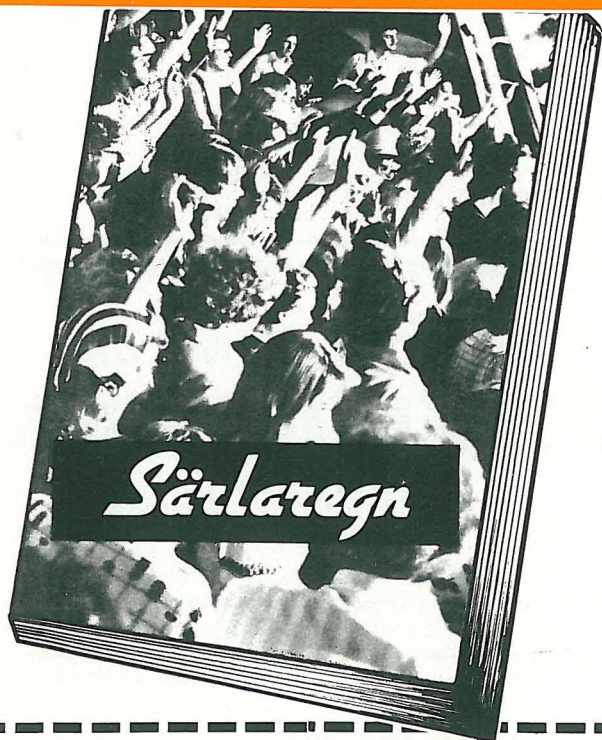
Direktinspelningar av dynamisk och inspirerad församlingssång på kassett.

Sida A: UNDER HANS FÖRNEDRINGS-DAGAR — O, DET ÄR UNDERBART — HANS NAMN ÄR JESUS — KRISTUS ÄR HANS NAMN — JESU LILLA LAMM JAG ÄR — JAG VILL SJUNGA, KÄMPA OCH BÄRA KORSET

Sida B: VILKEN GUD VI HAR — OUR GOD REIGNS—HAN SÅG DEN SJUKES NÖD — DU MIN LOVSÅNG ÄR / DET ÄR SÅ UNDERBART DET NAMNET JESUS — PSALM 117 — INNANFÖR ELLER UTANFÖR

**Introduktionspris:
40:- kr st + porto**

ÄNTLIGEN!

Nu kommer NYA SÄRLAREGN

— Maranatafolkets sångbok —

Pris: 25:- kr st (inkl. moms)

Format 90 × 143 mm

452 sånger

Sänd mig mot postförskott st KB 116 à 40:- kr + porto

Sänd mig mot postförskott st Särlaregn à 25:- kr
(inkl. moms) + porto.

Namn:

Bostad:

Postnr, adr:

Tel: /

Orderadress:

Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08/235 230

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Övrig verksamhet

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 8.45 • Tors 8.30 - 9.45, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00 • Sönd 23.30 - 24.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell, **Klara Toner** bok- och musikshop, **Studio** för närradio, **Pilgrimsboden** second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, 161 57 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium

Adress: Villagatan 3, 632 30 Eskilstuna
Telefon: 016 - 14 69 64

Radio Maranata, 92,7 MHz

Postgiro: 88 88 56 - 2
Telefon: 016 - 14 69 64

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30

Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gärd, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gärd, 696 02 Hammar
Telefon: 0583 - 707 00

Stöd **Midnattsropet**

Postgiro 48 64 65-8

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2

Telefon: 019 - 964 72

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 77 682)

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 77 682

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz

Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik; Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten

Adress: Skiftesgatan 8, 417 06 Göteborg

Telefon: 031 - 22 52 80

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz

Telefon: 031 - 22 52 80

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön (Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jacobslund, 590 60

Ljungsbro

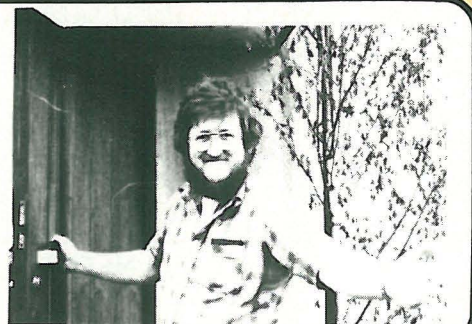
Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

Välkommen till PARK HOTELL

- Lågprishotell med ekonomistandard
- Rök- alkohol- o. drogfritt!

Kyrkogatan 6, Jönköping
RING: 036/11 19 96

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Storfamiljen, Kortebovägen 49, 564 00 Bankeryd

Telefon: 036 - 787 49,

Radio Maranata, 98,5 MHz

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 218 24 59

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 218 24 59

ARNE IMSEN skriver om HOMOSEXRÖRELSEN i ny aktuell skrift

Citat:

"Verkligheten är ju den att den homosexuella rörelsen är farligare än knark för den mentala hälsan och sociala ordningen. Den är farligare än nazism för alla politiska processer och organ, och den är farligare än någon hedendom för all moral och allt sant religiöst liv. Den är i allt vad den representerar asocial, amoralisk och antikrist-lig."

Sänd mig mot postförskott st skrifte à 10:- kr st inkl. moms.

Namn:

Adress:

Postadress:

Orderadress:

MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08/235 230

Pris: 10:- kr st
(inkl. moms)

Budskap från ett f r i t t landsmöte...

Fredagen den 16 juli 1982

Bergslagsposten

Ljusnarsberg

*Fri biblisk församling på landsmöte i Kopparberg:***Maranata alltför toppstyrt
— vi har ingen Imsen-påve**

Precis som i politiken är man inte helt överens bland de religiösa organisationerna. Fria bibliska församlingar (FBF) som haft landsmöte i Kopparberg har tidigare tillhört den kontroversielle Arne Imsens skara men vill inte bli hopblandade med dem. En av orsakerna till separeringen var den bristande demokratin inom Maranata.

— Imsen styr hela sin rörelse ensam, säger Stig Wahlsten. Våra lokalorganisationer är numera fristående och styrs inte centralt av någon påve.

Den som är riktigt observant har säkert förstått att samfundet i Kopparberg har haft med Imsen att göra. Temat lyder ju "Jesus kommer" och på arameiska heter det maranata. Men längre än så går inte liknelsen.

Demokratin är satt ur spel i den nuvarande maranatarörel-

sen, som för övrigt har tålmöte i södra delen av länet, och det på grund av den diktatorsliknande påven Arne Imsen. Hans ord har nästan börjat väga tyngre än det som bibeln säger, menar många kritiker.

Styrelser

Då är det betydligt bättre i Wahlstens samfund.

— Vi har årsmöten som utser styrelser och där kan alla påverka vilka som ska leda vår verksamhet, säger Stig. Jag vet att det finns stora risker för maktmissbruk om ett samfund styrs av få personer så därför har vi ett decentraliserat inflytande.

Den viktigaste skillnaden mellan Imsens Maranata och FBF är alltså att lokalorganisationerna är helt självständiga. Men ändå utser ett brödraskap inom samfundet sin egen ledning vilket kan tyckas märkligt.

— Vi godkänner deras beslut i efterhand och vi föredrar att kalla denna form för "dualism" säger Stig.

— Vår politik är att frälsa människor, säger Stig. Men vi följer givetvis de lagar som politikerna stiftat, om de inte inskränker på religionsfriheten. Så blir det lontagarfonder kommer vi inte att protestera.

är skillnaden mellan skapade några väljer sig i bergska

säger Stig sin fle na M oc N

två stå på

m fö til

■ Vidstående artikel är ett utdrag från ett referat ur lokalpressen, från orten Kopparberg.

Det handlar till synes om ett högtidligt sällskap, som anspråksfullt presenterar sig såsom "Fria Bibliska Församlingars Riksmöte".

Men tydligare än i detta referat, kan inte verkligheten med dess vilshenhet och ynkedom avslöjas av någon annan än, såsom här, av sina egna pratsjuka bekännare. Det beryktade toalett syndromet (Expressens söndagsbilaga 11 jan. 1980) i reproducerade paranoida variationer!

■ Cirkeln sluter sig. Efter en tioårig ökenvandring är det generalmönstring vid startpunkten i periferin.

Jubiléet firas nostalgiskt till gospelsång och svängig musik med bejublande marsch-på-stället-låtsasrörelser. Men mitt i konferenssyran fortplantar sig fiendskapen i ständigt nya brödrafejder med skandaliserande budskap och pikanta påhopp.

Det är genant, men i allra högsta grad beklagligt då skamkänslan förtrampats till fräckhet.

■ En blick i historiens backspel och ett decennium med fortgående självdestruktion och kaos samt namnbyten och auktoritetsförakt såsom mest påtagliga resultat, rullar fram för förbryllat sinne.

Med avundsjuka och missunnsamhet som pålitliga och dominerande marknadsförare, drar denna negativt fixerade blandade hop vidare mot nya härjningar och erövringar med i huvudsak adopterade livskrafter som aningslöst fotfolk.

■ Där det sanna MARANATA är, finns också dess förklädda avarter!

F.A.I.

BIBEL- o. LÄRJUNGASKOLAN

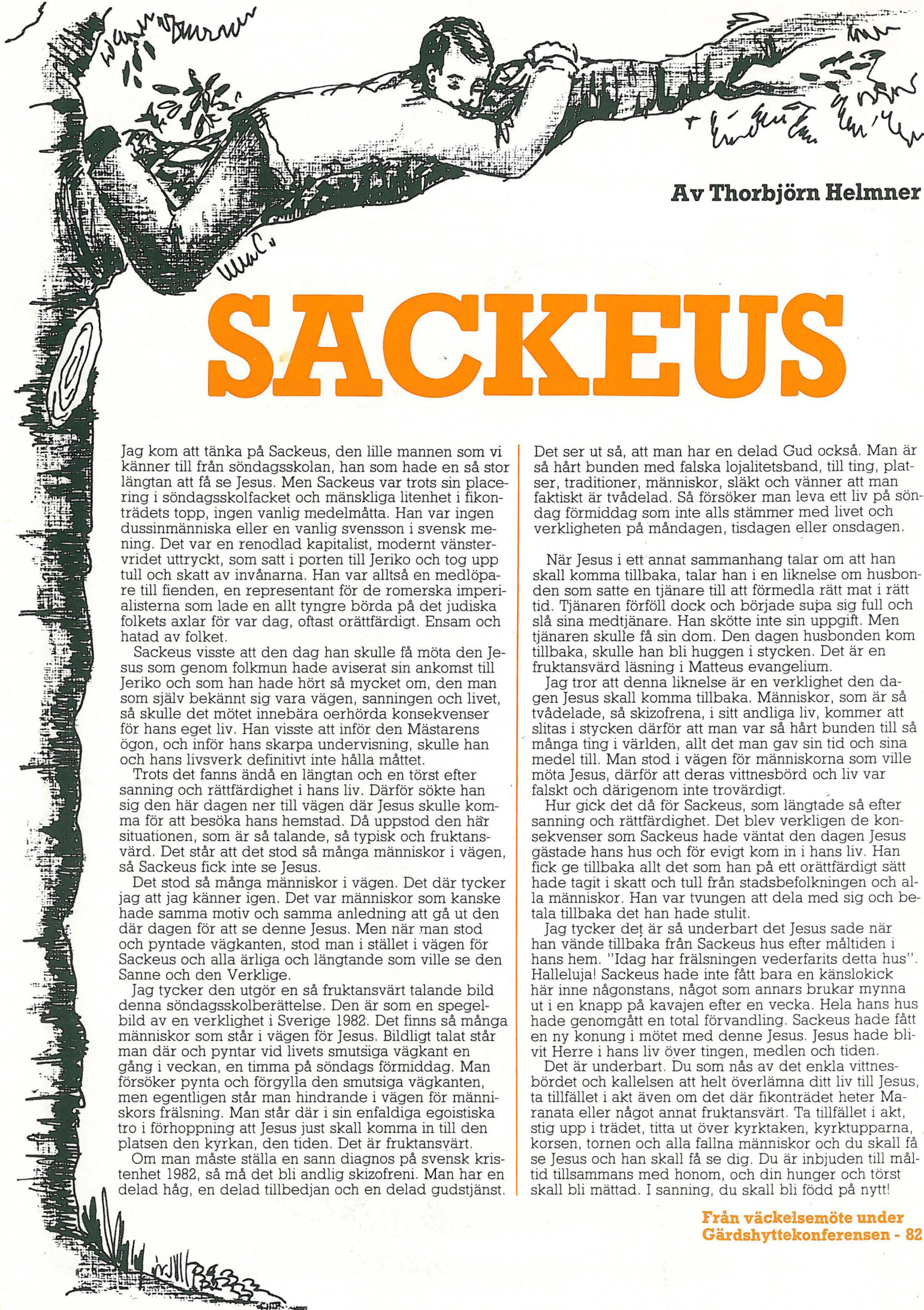
9 okt. — 7 nov. -82
Gamla Bro, Sthlm

Stöd BIBEL- o. LÄRJUNGASKOLAN med offer o. förböner
— Pg. 44 10 05-6

Lärare: ARNE IMSEN, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Hans Brynte, Per-Arne Imsen, Kjell Hägerman m.fl.

Skicka anmälan till: Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 Sthlm, Tel. 08/235 230

Av Thorbjörn Helmner

SACKEUS

Jag kom att tänka på Sackeus, den lille mannen som vi känner till från söndagsskolan, han som hade en så stor längtan att få se Jesus. Men Sackeus var trots sin placering i söndagsskolfacket och mänskliga litenhet i fikonsträdets topp, ingen vanlig medelmåtta. Han var ingen dussinmänniska eller en vanlig svensson i svensk mening. Det var en renodlad kapitalist, modernt vänstervidet uttryckt, som satt i porten till Jeriko och tog upp tull och skatt av invånarna. Han var alltså en medlöpare till fienden, en representant för de romerska imperialisterna som lade en allt tyngre börda på det judiska folkets axlar för var dag, oftast orättfärdigt. Ensam och hatad av folket.

Sackeus visste att den dag han skulle få möta den Jesus som genom folkmun hade aviserat sin ankomst till Jeriko och som han hade hört så mycket om, den man som själv bekänt sig vara vägen, sanningen och livet, så skulle det mötet innebära oerhörda konsekvenser för hans eget liv. Han visste att inför den Mästarens ögon, och inför hans skarpa undervisning, skulle han och hans livsverk definitivt inte hålla måttet.

Trots det fanns ändå en längtan och en törst efter sanning och rättfärdighet i hans liv. Därför sökte han sig den här dagen ner till vägen där Jesus skulle komma för att besöka hans hemstad. Då uppstod den här situationen, som är så talande, så typisk och fruktansvärd. Det står att det stod så många människor i vägen, så Sackeus fick inte se Jesus.

Det stod så många människor i vägen. Det där tycker jag att jag känner igen. Det var människor som kanske hade samma motiv och samma anledning att gå ut den där dagen för att se denne Jesus. Men när man stod och pyntade vägkanten, stod man i stället i vägen för Sackeus och alla ärliga och längtande som ville se den Sanne och den Verklige.

Jag tycker den utgör en så fruktansvärt talande bild denna söndagsskolberättelse. Den är som en spegelbild av en verklighet i Sverige 1982. Det finns så många människor som står i vägen för Jesus. Bildligt talat står man där och pyntar vid livets smutsiga vägkant en gång i veckan, en timma på söndags förmiddag. Man försöker pynta och förgylla den smutsiga vägkanten, men egentligen står man hindrande i vägen för människors frälsning. Man står där i sin enfaldiga egoistiska tro i förhoppning att Jesus just skall komma in till den platsen den kyrkan, den tiden. Det är fruktansvärt.

Om man måste ställa en sann diagnos på svensk kristenhet 1982, så må det bli andlig skizofreni. Man har en delad håg, en delad tillbedjan och en delad gudstjänst.

Det ser ut så, att man har en delad Gud också. Man är så hårt bunden med falska lojalitetsband, till ting, platser, traditioner, människor, släkt och vänner att man faktiskt är tvädelad. Så försöker man leva ett liv på söndag förmiddag som inte alls stämmer med livet och verkligheten på måndagen, tisdagen eller onsdagen.

När Jesus i ett annat sammanhang talar om att han skall komma tillbaka, talar han i en liknelse om husbonden som satte en tjänare till att förmedla rätt mat i rätt tid. Tjänaren förföll dock och började supa sig full och slå sina medtjänare. Han skötte inte sin uppgift. Men tjänaren skulle få sin dom. Den dagen husbonden kom tillbaka, skulle han bli huggen i stycken. Det är en fruktansvärd läsning i Matteus evangelium.

Jag tror att denna liknelse är en verklighet den dagen Jesus skall komma tillbaka. Människor, som är så tvädelade, så skizofrena, i sitt andliga liv, kommer att slitas i stycken därför att man var så hårt bunden till så många ting i världen, allt det man gav sin tid och sina medel till. Man stod i vägen för människorna som ville möta Jesus, därför att deras vittnesbörd och liv var falskt och därigenom inte trovärdigt.

Hur gick det då för Sackeus, som längtade så efter sanning och rättfärdighet. Det blev verkligen de konsekvenser som Sackeus hade väntat den dagen Jesus gästade hans hus och för evigt kom in i hans liv. Han fick ge tillbaka allt det som han på ett orättfärdigt sätt hade tagit i skatt och tull från stadsbefolkningen och alla människor. Han var tvungen att dela med sig och betala tillbaka det han hade stulit.

Jag tycker det är så underbart det Jesus sade när han vände tillbaka från Sackeus hus efter måltiden i hans hem. "Idag har frälsningen vederfarits detta hus". Halleluja! Sackeus hade inte fått bara en känslolik här inne någonstans, något som annars brukar mynna ut i en knapp på kavajen efter en vecka. Hela hans hus hade genomgått en total förvandling. Sackeus hade fått en ny konung i mötet med denne Jesus. Jesus hade blivit Herre i hans liv över tingen, medlen och tiden.

Det är underbart. Du som nås av den enkla vittnesbördet och kallelsen att helt överlämna ditt liv till Jesus, ta tillfället i akt även om det där fikonsträdet heter Maranata eller något annat fruktansvärt. Ta tillfället i akt, stig upp i trädet, titta ut över kyrktaken, kyrktupparna, korsen, tornen och alla fallna människor och du skall få se Jesus och han skall få se dig. Du är inbjuden till måltid tillsammans med honom, och din hunger och törst skall bli mättad. I sanning, du skall bli född på nytt!

Från väckelsemöte under
Gårdshyttetekonferensen - 82